

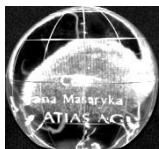

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 5

Ročník LIX

Září/říjen

Number 5

Volume LIX

September/October

2011

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved PP 239732-00003

XX

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

Samostatný česko-slovenský stát skutkem!

Všem okresním výborům a okresním úřadům!

Cirkulář z Prahy, 3642, 28.10. 6. hod. 20 min. odpo.

Zákon vydaný Národním výborem dne 28. října 1918:
Samostatný stát československý vstoupil v život.
Aby zachována byla souvislost dosavadního právního řádu se stavem novým, aby nenastaly zmatky upraven byl nerušený přechod k novému státnímu životu. Národní výbor jménem československého národa jako vykonavatel státní svrchovanosti nařizuje:

I. Státní formu československého státu určí národní shromáždění ve srovnání s československou národní radou v Paříži. Než se tak stane, vykonává státní svrchovanost Národní výbor jako orgán jednomyslné vůle národa.

II. Veškeré dosavadní zemské a říšské zákony a nařízení zůstávají prozatím v platnosti.

III. Veškeré úřady samosprávné, státní a župní, ústavy státní, zemské, okresní, župní a obecní jsou podřízeny Národnímu výboru a prozatím úřadují a jednají dle dosud platných zákonů a nařízení.

IV. Zákon tento nabývá platnosti dnešním dnem.

V. Předsednictvu Národního výboru se ukládá, aby zákon tento provedlo.

Dáno v Praze, 28. října 1918.

Antonín Švehla v. r., Jiří Stříbrný v. r., Dr. Alois Rašín v. r.,
Dr. František Soukup v. r., Dr. Vavro Šrobár v. r.

Lide československý!

Tvůj odvčej sen stal se skutekem. Stát československý vstoupil dnešním dnem v řadu samostatných, kulturních států světa. Národní výbor, nadán důvěrou veškerého lidu československého, přejal jako oprávněný a odpovědný činitel do svých rukou správu Tvého státu.

Lide československý!

Vše, co podnikáš, podnikáš jako nový, svobodný člen velké rodiny samostatných, svobodných národů. Novým činem v této chvíli zahajují se nové, bohaté a slavné dějiny Tvé. Neskutně očekávání celého kulturního světa, který s žehnáním na rtech vzpomíná slavných Tvých dějin, jež vyzrýchly v nesmrtelných výkonech československých legií na západním bojišti a v Sibíři.

Celý svět sleduje Tvůj krok do nového života, Tvé vstoupení do země zaslíbené.

Zachováš žít čistý, jako je zachovalo Tvé národní vojsko, československé legie. Nezapomínej národní kázně a buď si stále vědom, že jsi občánem nového státu nejen se všemi právy, nýbrž i povinnostmi.

Na počátku velkého díla ukládá Ti Národní výbor, ode dneška Tvá vláda, aby Tvé chování a Tvá radost byla důstojná velké chvíle nyní. Naši osvoboditelé, Masaryk a Wilson, nesmí být sklamaní ve svém přesvědčení, že dali svobodu národu, který dovede sám sobě vládnouti.

Jediným našim činem nesmí být zkazen velký okamžik, jediný z Vás nesmí se dopustit ničeho, co by mohlo vrhnout stín na čisté jméno národa.

Každý z Vás musí bezvýhradně šetřit všeho, co jmenem je svato.

Svobody osobní a majetku osobního nesmí být dotčeno!

Dbejte bezvýhradně rozkazů Národního výboru!

V Praze, 28. října 1918.

Za Národní výbor československý:
Antonín Švehla v. r., Jiří Stříbrný v. r., Dr. Alois Rašín v. r., Dr. František Soukup v. r., Dr. Vavro Šrobár v. r.

Dobový plakát

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Naše akce	6
Ohlasy čtenářů	7
Presidentova návštěva	8
Letem světem	11
Umíráček multikulturalismu	15
My First Steps in Australia	18
Prešporok povýšili	19
Hádankový koutek	21
Kino Ponrepo	22
Humor	23
Duch pohřbeného	24
Česká přjmení	26
Victory of campus radicals	29
Perly a perličky	30
Retardovaná demokracie I.	33
Churchill on Islam	40
Maďari neexistují	41
Z tajů krás české řeči	42

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazueme si právo
články upravit.

Redakční rada:

B Šindler, P Čermák,

M. Daňková

Telefon redakce:

02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na

internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

2. 11. 2011

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Vážení členové a krajané,
dík vám všem, kteří jste přišli do našeho Národního domu přivítat druhého pana presidenta České republiky po pádu komunismu Václava Klause. Jeho návštěva byla krátká, ale hodně vážená a velice úspěšná. Podle všech zpráv se pan prezident mezi námi cítil dobře a ocenil přátelskou atmosféru našeho setkání. Srdečné díky patří též příslušníkům českého diplomatického sboru za velmi námi vítanou podporu a významnou materiální, pracovní a organizační pomoc při této události. A ovšem nesmím zapomenout poděkovat nezištnou pomoc členů našeho výboru.

Nazdar Jan Jelínek

NAŠE AKCE

EUROFEST – 17.-18.9. strana 10; **ČESKÉ ORFEUM – 2.10.** strana 7; **SOBOTNÍ VOLEJBAL – 17.9., 1., 15., 29.10.** strana 7; **OSLAVA STÁTNÍHO SVÁTKU – 29.10.** strana 8; **VEPŘOVÉ HODY 22.10.** strana 9; **KINO PONREPO – 16.10 a 20.11.** strana 22; **BEAUTIFUL PRAGUE ART EXHIBITION - 6.11** strana 10.
Pravidelné akce na zadní straně obálky, všechny akce také na SBS rádio (strana 46) a na www.sokolsydney.com.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 28.20 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 30 AUD místo dosavadních 25 AUD, pokud si to ovšem mohou dovolit. Děkujeme za pochopení.

Dary a vydání od 1. 7. 2011 do 31. 8. 2011 zveřejním ve Věstníku listopad-prosinec 2011. Toto číslo jde do tisku před koncem srpna, aby všichni čtenáři byli včas informováni o našem na akce bohatém program v září a říjnu.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2011 JSOU NYNÍ SPLATNÉ A MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2011.**

Členské legitimace byly zaslány všem finančním členům. Pokud jste zaplatili členský příspěvek do konce dubna a nedostali jste poštu legitimaci, dejte mi, prosím, vědět na adresu Sokola nebo na telefon (02) 9981 4765.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1. 1. do 31. 12. 2011.

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2011 VĚSTNÍK \$25?**

Ohlasy čtenářů Věstníku

Milý Bořku,

děkuji Ti za další obsáhlou recenzi mých malých dějin (3. dílu), které bylo v právě doručeném věstníku vaší jednoty (červenec - srpen 2011) věnováno tolik místa - zřejmě na úkor článků a zpráv, které by byly pro čtenáře pravděpodobně zajímavější, a o které jste je tím ochudili. Jsem vám všem, členům redakce, za to skutečně upřímně velice vděčný. Jelikož Sokol v Kanadě si letos na podzim připomene sto let od založení první sokolské jednoty v Kanadě, zasílám, jen pro informaci, obyčejnou poštou na adresu vaší jednoty článek k tomuto výročí. Ještě jednou díky za tolik místa věnovaného ve vašem věstníku recenzi malých dějin. Jsem Ti za to velice vděčný.

Upřímně vás všechny pozdravuji a přeji vám mnoho zdaru a úspěchu ve veškeré vaší další činnosti. - Doufám, že současná návštěva prezidenta V. Klause přinese v australské veřejnosti dobrou publicitu Sokolu a celé vaší krajské veřejnosti.

Na zdar!

Honza (Bratr Jan Waldauf - poznámka redakce Věstníku)

*****

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

ZÁŘÍ-SEPTEMBER 17;

ŘÍJEN-OCTOBER 1, 15 & 29;

LISTOPAD-NOVEMBER 12 & 26;

PROSINEC-DECEMBER 10

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

*****

POZVÁNKA.

„České Orfeum“ oznamuje, že se v říjnu probudí ze zimního spánku a dovoluje si Vás zváti na koncert libé hudby a zpěvu k Vaší duše potěšení. Představení konáno bude v neděli 2. října ve 14 hodin v Národním domě Sokola Sydney 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest. Uslyšíte a uvidíte nejprve „Anna Netrebko and Rolando Villazon in concert“, což bylo nahráno v roce 2007 v pařížském divadle Des Champs-Élysées s belgickým národním orchestrem. A skončíme krátkým pořadem „Classical Destination“ o Praze hudební. Místnost je příjemná díky klimatizaci a promítaný obraz je tak veliký jako v kinech. Vstupné je dobrovolné. Káva či čaj a zákusky budou k mání!*(V minulém čísle bylo omylem nesprávné datum 6.11.)*

Na shledanou se těší Ivo Pšeničný.

PREZIDENTOVA NÁVŠTĚVA V NAŠEM NÁRODNÍM DOMĚ

Skoro jakoby zčista jasná se v Austrálii objevil prezident Václav Klaus. Ne jako státní host, pouze jako osobnost na přednáškovém cyklu. Svojí návštěvou poctil i v doprovodu českého velvyslance pana Hynka Kmonička a českého konzula pana Pavla Pitela náš sydneyjský Národní dům a tam byl nadšeně přivítán asi dvěstěpadesáti přítomnými Čechy – i četnými Slováky – včetně šesti australských policistů v civilu, a zdržel se mezi nimi téměř hodinu. Byl hned při příjezdu uvítán špalírem nadšených obdivovatelů a v přijímacím prostoru sokolovny potom oficiálně naším župním

Zleva: Bratr J. Jelínek, pan prezident, pan velvyslanec

starostou bratrem Jiřím Jelínkem v sokolském kroji. Po svém krátkém projevu odpovídal pan prezident i živě na jemu položené otázky. Jak známo, prezident Klaus pokládá tak zvané globální oteplování za vědecky nedokázanou teorii, a také vládu Evropské unie ze zbyrokratizovaného Bruselu bere v potaz. Ve svém projevu to zhruba vyjádřil tak, že kdysi Čechům velel Berlín, potom Moskva, a teď že jim uděluje příkazy Brusel. Akademický malíř mistr Kamil Hlaváč, jeden ze synů příznivkyně sydneyjského Sokola paní Hlaváčové, vytvořil pro pana presidenta obraz, který mu věnoval jako upomínku na návštěvu Sokola Sydney. Potom pan prezident slavnostně otevřel a též si v jednom křídle sokolovny prohlédl výstavu fotografií presidenta T. G. Masaryka doprovázených citáty z jeho knih a projevů. Prezidentu Klausovi nemohl neimponovat zájem přítomných účastnic všech věků i proporcí o pořízení památečních snímků v jeho nejbližší přítomnosti. Bohužel, našemu vzácnému hostu se nepodařilo - vzhledem k nedostatku času - podílet se na vzorně a pečlivě připravených českých dobrotách připravených společným úsilím českých zastupitelství v Austrálii a Sokola, pod nimiž se v přijímací místnosti strategicky rozestavené stoly doslova prohýbaly. Podařilo se mu však pozvednout alespoň jednu číši vína k jeho poctě až z Tasmánie vlastnoručně pro tuto příležitost úspěšným vinařským výrobcem panem Josefem Chromým importovaného a panu prezidentovi ceremoniečně do poháru pak nalitého. – Cítil on se Václav Klaus v tom našem Národním domě jako doma? Pravděpodobně nikoli. Nikoli, protože doma zůstává postavou kontroverzní, zatímco Češi v Sydney ho přijali s nelíčeným jásotem. Velmi kladně a s velkým zájmem je přijímán i australskými médii. Do Sydney se dostavil z Perthu, ale cesta ho pak vedla do Canberru, do Melbourne, do Brisbane a do queenslandského Coolumu. – O elegantně vkusnou výzdobu přijímacích místností sokolovny se za nemalé pomoci pana Oldřicha Zajíčka z našeho velvyslanectví tradičně a obětavě zasloužil sám nápaditý bratr starosta Jan Jelínek spolu s jinými členy výboru a ta výzdoba budiž dalším povzbuzením do úspěšného budoucna. – Velká účast na prezidentově návštěvě znovu dokázala, že dostavit se do Národního domu ve Frenchs Forest není nepřekonatelnou záležitostí.

Redakce Věstníku

28. ŘÍJEN - VZNIK ČESKOSLOVENSKA

**Přijďte jej s námi oslavit
v sobotu 29. října v 14 hodin
do Národního domu Sokola Sydney
16 Grattan Crescent, Frenchs Forest**

Eurofest 2011

September 17 & 18

the largest family fun festival on the Warringah Peninsula.

Organised by the Armenian, Austrian, Czech, Danish, Swedish and Dutch Clubs to highlight the diversity of our Australian culture.

Ararat Reserve, Bantry Bay Road, Frenchs Forest

Giant Marquee Gourmet Foods, Market Stalls

Genuine Art and Craft Pavilion

Non Stop Entertainment

Folk Dancing, Music, Children's Amusement Park

F I R E W O R K S

Saturday 7.30 pm

Free Shuttle Bus

on both days, all day

from Bantry Bay Rd. Shops to the Festival

for more Information visit our website www.eurofest.org.au

*****

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

ZÁŘÍ-SEPTEMBER 17;

ŘÍJEN-OCTOBER 1, 15 & 29;

LISTOPAD-NOVEMBER 12 & 26;

PROSINEC-DECEMBER 10

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

*****

BEAUTIFUL PRAGUE

ART EXHIBITION

6 November 4pm at Sokol National House

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Artist Cam Lavac (Kamil Hlaváč) combining his photographic expertise with his artistic skills, has perfected a unique method to create fantastically beautiful, true to life digital art. More details on page 32.

LETEM SVĚTEM

Mám před sebou dvě první čísla **Elektronického Zpravodaje České Obce Sokolské**. Neřekl bych ale, neřekl, že by to nějak vedlo k neklidnému zaplesání mého zkorlátělého srdce. Neprozrazujte to na mne nikde nikomu, ale už jsem i bral ty chudíčké výtisky do ruky s jakousi obavou. On i sám ten titul působí dost studeně a elektronicky, takže čtenář jím nijak neokřívá. Nu, co vy na to, na ten Elektronický zpravodaj? Na druhé stránce čísla prvního – elektronického – na nás hledí takové malé děvčátko s podivně sešpulenými rtíky pod nadpisem „Časopis Sokol vstává z popela... a pár slov k propagaci hnutí“ – nu, příznejme si, že i to zní dost nepoutavě, ač stoprocentně elektronicky. Jakoby Sokol nebyl historickou českou institucí, jádrem kdysi obnovené samostatnosti, jakoby byl jen nějakým takovým tím „hnutím“. Tři podtitulky nejsou nijak méně elektronické – „Elektronicky – tiskem“, „Nová propagační vykročení“ a „Editace webu“... „Příkazem dne je stabilizace“ praví v druhém čísle nově výborem České obce sokolské zvolená starostka sestra Hana Moučková. Mimo jiné během své rozmluvy s „redakcí“ pak prohlašuje: „...Příslušnost k Sokolu musí být pro každého z nás ne osobní výhodou či výhodou úzké skupiny členů, ale výhodou celku.“ Hledám a hledám, ale o zahraničním Sokole ani slovíčko. Možná, že jsem zhýčkán projevy zahraničních sokolů, možná, že jsem prostě zhýčkán minulostí, ale ta domácí elektronika mi neseďí a neseďí. Elektronika? My foot!

JSME VE VÁLCE, KTEROU JSME NEVYVOLALI ANI NECHTĚLI A JESTLIŽE SE NEBUDEME BRÁNIT, PROHRAJEME JI. JSME VE VÁLCE A NEVÍME O TOM. AŽ SE TO DOVÍME, BUDE MOŽNÁ POZDĚ. To jsou uvážena a závažná slova nápadité Marcely Čechové v květnovém/červnovém vydání časopisu redaktora Bejšáka **Noviny**. Čechová skutečně řála do živého, a co věta, to varování. Varování před tím, že pokud si včas neuvědomíme nebezpečí hrozící nám ze strany muslimských teroristů, staneme se dříve nebo později jejich obětmi. Člověk by k tomu rád dodal, že toto nebezpečí je daleko vážnější a aktuálnější, než zatím vědecky neprokázaná hrozba globálního oteplování, již nás denně krmí pomatená světová media. Jen bych ještě dodal, že svět se přece jen z dosavadní letargie probouzí, a že tedy jistá naděje záchrany světu snad kyne. – Ještě slůvko k Novinám z března/dubna. Na první stránce nacházíme snímky deseti „nevšedních míst v Praze“. Například fotografii malé budky v Čechově ulici na hranicích Bubenče a Letné, která kryje vchod do památné tak zvané Rudolfovy Štoly, gigantického podzemního kanálu mezi Vltavou a Stromovkou mistrně vyhloubeného před několika sty lety na příkaz císaře Rudolfa a sloužícího ku vhánění vltavské vody do „Královské obory“. Nacházíme v těch Novinách i dvě fotografie zbytků dvou dnes již pozoruhodných reliquií – tramvajových kolejnic dávno již nepoužívaných. Nu, je to jistý druh povzbuzení k dalšímu objevování pražských zvláštností... V dubnovém/květnovém čísle Novin je uveřejněna rozmluva redaktorky Mileny Štráfeldové – z neudaného pramene – s herečkou Evou Sitteovou, nám zde v Austrálii dobře známou. Najdeme v ní také Evino vyjádření: „Neustále hledám inspiraci, protože mne to zajímá, protože je to strašně důležité pro umělce. V každém oboru.“ V posledních letech tráví Eva Sitteová mnoho času na rodné Moravě.

Květnové číslo západoaustralského **Klokana** je zajímavě obohaceno několika novými rubrikami. Ty obsahují například Kviz Večerníček pro děti, a Tajemné krásy domova, a redakce slíbuj, že „zde budeme čtenářům přinášet články o zajímavých, ale málo známých místech České republiky a Slovenska“. Jako první takové místo zvolila redakce obec Máslovice 18 kilometrů severně od Prahy. Redakce také prozrazuje, že se chystá zavést novou rubriku „pojednávající o životních příbězích“ Čechů a Slováků v Austrálii, „hlavně v té Západní“. Jak jen nepřivítat tuto vzácnou iniciativu! Těšme se čtenáři, těšme – a redakci Klokana přejme mnoho zdaru a dlouhou výdrž... Rád přiznávám, že jsem ten Kviz Večerníček pročetl s blahou nostalgií, a s pocitem, že Češi dovedli pro svoje nejmenší vytvářet hodnotné programy i za doby kulturní bídy dospělých. Takových roztomilých relací nám jako dětem první republiky dopřáno věru nebylo. Ve srovnání s americkými dětskými programy pro výchovu mladých gangsterů se naši umělci dovedli vyšplhat o hezkých pár příček výše. Zároveň i rád přiznávám, že se těším zřejmou tendencí Klokana sdružovat zde v Austrálii Slováky s Čechy v účinné spolupráci. – Červnový Klokán nás potom zavedl k tajemné kouřící hoře Boreč v Českém středohoří, v Kvizu nás vyzkoušel ze znalosti českých panov-

níků a pro chuť nám předložil „závaznou objednávku“ na vepřové hody pořádané sedmadvacátého července...

S jistou dávkou závisti se v květnovém vydání listu melbournského Sokola **Kvart** dočítám, že jsou místní mariášníci svoláváni na každý čtvrtek. Nalezneme tam i hlášku o tom, že na terasách Národního divadla v Praze bude možno konat svatby – a to je vskutku vhodný a velice nápaditý nápad. Lepší prostředí k uzavření manželství si lze jen stěží představit Ba dokonce se smyslem a pochopením pro rozvíjející se i často divadelní drama... Svolávání mariášníků se opakuje v červnovém i červencovém čísle a musím se přemáhat, abych takovému volání nakonec nepodlehł čtvrtečními zálety na jih... Nalézáme i zprávu o tom, že v červnu v pražských prostorách knihovny Libri prohibiti na Senovážném náměstí byla otevřena výstava někdejšího melbournského časopisu Hlas domova za účasti paní Diny Váňové. Výstavu otevřel její obětavý organizátor Jiří Gruntorát, v jehož obsáhlé knihovně jsou soustředěny sbírky exilových časopisů. Jak je snad všem dnes v Austrálii dosud žijícím osmačtyřicátníkům dobře známo, byly doby, kdy Hlas domova vydávaný Františkem Váňou v redakci Karla Wendta v letech 1950 – 1975 byl prakticky jediným všeaustralským česky psaným literárním pojátkem zdejších českých exulantů.

Jen v angličtině vydávaný **American Sokol** přináší ve svém červnovém vydání pro české sokolstvo v tom měsíci významná data. Prvního června 1867 poprvé v Praze zavál sokolský prapor koncipovaný proslaveným malířem Josefem Mánesem. Patnáctého června roku 1862 byl iniciativou bratra Josefa Baráka uveden do Sokola pozdrav Nazdar... Dovídáme se však také čemu je zasvěcen den čtyřicátého června. To byste rozhodně neuhádli, vsázím se, čemu on ten den je zasvěcen – it is a „Take your dog to work day“! Nu, prosím, stojí to tam na stránce číslo dvě černé na bílém: Take your dog to work day! Napadá vás cos američtějšího?

Jak už to tak v tomto „českém zahraničním časopise“ bývá, červnové číslo **nového-Polygonu** má přebohatý výběr spousty pozoruhodných článků, statí, úvah a tolika zajímavostí, že jde čtenáři hlava kolem, a neví kde začít. Nicméně tentokrátě nám k jednoznačnému počátečnímu výběru i zde přispěla sama virtuoska ostrého českého pera Marcela Čechová svou tam uveřejněnou přátelskou rozmluvou s bodrým a vševědným knihovníkem naší sydneyjské jednoty Rayem Černým, v níž nám ho prokreslila od hlavy až k oběma patám pod hlavičkou Rozhovor. Jakoby ho, toho bratra knihovníka, člověk poslouchal a slyšel. Našemu Rayovi chybí do stovky už jen sotva pár let, ale zapaluje mu to stále na výbornou – a brko Marcely Čechové to mistrně vystihlo... Probíráme se s rozkoší Úvahami, názory a rozbory Jiřího Ješe, a padnou nám do oka perličky Jiřího Abrahama, kde cituje zesnulého spisovatele Jana Beneše z jeho knihy Indolence... „Když mi bylo patnáct až šestnáct let, věděl jsem už docela bezpečně, že režim, pod kterým žiji, představuje lež. Pokud to nerozpoznaly osoby starší a zkušenější, lituji, pánové, byli jste blbci...“ Hear, hear! A člověk prostě nemůže nesouhlasit s obsahem článku Vlastimila Podrackého, v němž mimo jiné moudře uvádí: „...Navíc všechny ty národy, které přijaly úpadkové levicové liberální hodnoty, jsou ve velkém nebezpečí jejich zneužití. Myslím si třeba, že genderový feminismus, vyrostlý z obyčejného a legitimního požadavku žen na rovné příležitosti, deformovaný dalšími rovnostářskými pomatenostmi, má zničit evropskou rodinu, aby plodila jen málo dětí a špatně je vychovávala. Multikulturalismus má za úkol nasadit muslimské obyvatelstvo do Evropy. Etnomasochismus má za úkol očernit evropskou kulturu jako násilnickou a probudit sebezničující tendence...“. Prostě co věta to drahokam.

Červnová canberská **Beseda** – opět tentokrát v hávu zeleném – skýtá celou řadu informací o novém velvyslanci České republiky v Canbeře Dr. Hynkovi Kmoníčkoví. Protože se narodil až v roce 1962, je velmi nepravděpodobné, že by byl tento hlavní český diplomatický reprezentant v Austrálii zastával jiné veřejné funkce během bolševického panování. Beseda uvádí, že v roce 1989 byl promován doktorem pedagogiky na Jihočeské Univerzitě v Budějovicích, potom se věnoval studiu angličtiny a arabštiny, a v letech 1994-95 studoval historii Středního Východu v Jeruzalémě na Hebrew University. Působil i jako zástupce ministra zahraničních věcí a jako velvyslanec u Spojených Národů v New Yorku. Pan velvyslanec, uvádí dále Beseda, je také hudebníkem a hraje na klasickou kytaru a na loutnu. Jak se zdá, po uplynutí více než dvanácti měsíců po odchodu dřívějšího velvyslance Juraje Chmiela, hlavním diplomatickým reprezentantem České republiky byl tentokrátě jmenován odborník

na slovo vzatý. Vzhledem se vzrůstajícími obchodními styky je jmenování eminentně kvalifikovaného Dr. Kmonička zcela namístě. Není snad úplně vyloučeno, že i australské reprezentaci v Praze se dostane v Canbere zaslouženého recipročního povzbuzení. Pan velvyslanec bude samozřejmě působit i mezi canberskými krajany, a na čtvrté stránce červencové Besedy už ho vidíme na zdařilém snímku během oslavy svátku Dne matek v českém a slovenském kruhu účastníků v klubu Beseda.

Vídeňské Svobodné Listy z června na své první stránce ukazují, jak prezident Klaus po třinácti letech rekonstrukcí v prostorách Hradu slavnostně otevírá Zlatou uličku. Doprovodní článek Lucie Poštolkové nám podává ty nejrůznější podrobnosti z historie tohoto pražského architektonického pokladu. Zlatá ulička byla podle autorčina podání postavena kolem roku 1500, její domky byly tehdy vlastně vestavěny do hradebních oblouků obranné zdi mezi románským a pozdně gotickým opevněním severní části Hradu. Za vlády císaře Rudolfa II tam údajně bydlívali členové hradní stráže. Rekonstruované obývací místnosti domků prý budou budit v návštěvnických dojem, jako by z nich obyvatelé byli právě jen před chvílí odešli. – Stanislava Kučerová, která se v květnových číslech rozhořčeně zabývala odsouzením ostrých kritiků českých dějin z trojlístku „Podiven“, přináší v prvním červnovém vydání recenzi knihy Erazima Koháka „Domov a dálava“ (v jejím druhém vydání z roku 2009) – recenzi na pokračování. V prvním díle recenze zde uveřejňuje jak chválu, tak i jistou kritiku Kohákových závěrů... Píše například, že „...v Kohákově knize najdeme i ohlas dnešního absurdního ožívování údajného vlivu Rukopisů z 1. čtvrtiny 19. století...“. V dalším červnovém vydání VSN pak v recenzi pokračuje. – Z rubriky „Stručně“ se dovidáme, kromě mnoha jiných zajímavostí, o proponovaném sloučení Státní opery s Národním divadlem. Dále například i to, že „Česká republika získala po šesté za sebou označení nejatraktivnější země pro podnikání z regionu střední a východní Evropy, ale země nejhorší v transparentnosti zadávání veřejných zakázek...“. – podle sdělení Česko-německé obchodní komory. – Další číslo z června přináší na několika stránkách spoustu poutavých snímků z 38. sokolského setkání v tyrolském Oetzau. – Dovolme si dnes i jisté humorné extempore. Po Vídni se všude říká, pivo pij u Kolaříka – tak inseruje svůj podnik v Pratu „Schweizerhaus“ majitel pan Karel Kolařík. Neříkejte mi, že jste tam u Kolaříků nějaký ten půllitřík dosud nevyprázdnil...

Titulní stránka červnového/červencového **Čechoustralana** si opět nemůže nezasloužit naši pochvaly – je to zajímavé, přehledné, vkusné, hýří to klidnými barvami, a je to doprovázeno třemi slokami veršů vydavatelky Barbary Semjonové. Ta nás také častuje úvodním slovem „Zvenčí“, kde se zmiňuje jak o českých „česnekových neandrtálcích“ v tramvajích, a o útisku českých nekuřáků „bezohlednými tabákovými konzumenty“, tak i o svém zalíbení v samé existenci českých divadelních šaten. Vyzdvihuje též, že v historii naší republiky „se jeví jako jediný muž se skutečnou vizí a morálními hodnotami Tomáš G. Masaryk“. O prezidentu Klausovi píše, že si ho „vážila jako schopného prezidenta“, a že se jí líbilo „jeho stanovisko ke globálnímu oteplování, Lisabonské smlouvě“ a „domnívala jsem se, že je úctyhodným vrcholným představitelem našeho státu. Trapný incident s perem mne proto velmi zamrzela.“ Poukazuje také na to, že mnozí lidé doma dosud nepochopili, že správně fungující demokracie a svoboda mají své jasné zákony, zásady a kódy chování, které nelze v žádném případě překročit. Konstatuje – hear, hear! – že pod pojmem svoboda si Češi doma představují mnohdy svobodu hraničící s anarchií... Autorku potom vidíme a obdivujeme na zdařilém snímku ana se mladě nad vltavským jezem opírá o zábradlí poblíže Smetanova muzea v Praze, s nádherným výhledem na Karlův most v pozadí s Hradem jako jedinečnou přirozenou kulisou... František Percl pokračuje v historii svých osudů v Cizinecké legii, a čteme i o tom, že hlavními vývozními komoditami českých výrobků do Austrálie a Nového Zélandu jsou hračky, motorová vozidla, dřevo, potravinářské stroje, klimatizační zařízení (!), kompresory, přístroje elektrického záznamu, papír, výrobky z plastů, výbušniny, mikroskopy, osvětlovací tělesa, součásti železničních vozidel, sklo, pneumatiky, lehká letadla „a další výrobky“ – nu, je toho pozhnaně, jen co je pravda! Ku konci čísla vyrukovala paní vydavatelka/redaktorka s článkem o divadle a končí slovy: „...Inu, není divadlo jako divadlo. A jako láska, ne každé bývá zcela naplňující.“

Těším se pohledem na pestrou první stránku: „letního vydání“ časopisu redaktorky Evy Strížovské **Český dialog**, na níž se na čtenáře usmívají tváře členů hudebního

souboru „Spiritual kvintet“. Jeho vedoucím Jiřímu Tichotovi položila paní redaktorka několik otázek, a o rozhovoru s ním nás pak seznamuje uvnitř čísla. Vkusná pestrost a barevnost – a to, prosím, v časopise, jehož životaschopnost byla ještě včera na pochybách! – Nu, a co dále vybrat z této bohaté pokladnice? Přehršle je to opravdu úrodná, a těžko z ní vybírat. Co jen vybrat, co pominout? Nevybrat snad nemůžeme snímek paní redaktorky v apartních okulárech, ana se čtenářům ozývá z cesty do Rumunska. Činí ji ty okuláry jakoby mladší, byť i redaktorštější... Zznamenejme i noticku Vendy Šeberlové o ztroskotaném úmyslu Heydrichova syna shánět peníze na opravu zámku v Panenských Břežanech, někdejšího sídla jeho otce Reinharda Heydricha, ale věnujme raději pozornost článku Jany Volfové o českém architektovi, mecenáši a filantropovi Josefu Hlávkoví. Pražanům vždycky připomínal památku tohoto proslaveného Čecha Hlávkův most... Původem z jihočeských Přeštic, jako vynikající student dostudoval mladý Hlávka architekturu na vídeňské Akademii výtvarných umění. Žil potom a jako proslulý architekt působil především ve Vídni. Tam se stal například také architektem Dvorní opery, otevřené tam před 155 lety. To se nám jaksi doma v Čechách nikdy nijak nezdůrazňovalo. Málo se ví, že byl také zakladatelem Hlávkovy nadace vydržující po dlouhé generace Hlávkovu kolej na Žižkově. Za první republiky se na takové Čechy jako byli třeba nejslavnější vojevůdce Rakouska maršál Radecký nebo architekt vídeňské opery Hlávka raději mnoho nehovořovalo – a hledělo se na takové české prominenty proslavivší se za vlády rakouské monarchie spíše „skrz prsty“. Spíše se podtrhovalo, že Čechům vždy nepřátelská Vídeň hostila Čechy jen nevraživě jako podrázené a utlačované služebníčky Habsburků, nanejvýše jako drobné obchodníčky a živnostníčky – slavní prominenti jako Radecký a Hlávka do takto zbudovaného rámce trpitelů nepatřili... Neméně přitažlivý je i „Český koutek v Kladsku“ Zdeňka Víška. Sleduje v něm historii kladského kraje ve Slezsku, tvořivšího geograficky i politicky součást České koruny již od desátého století, a postoupeného císařovnou Marií Terezií v osmnáctém století po prohrané válce Prusku. V jisté části Kladska se podle Víška hovořilo česky až do konce druhé světové války, kdy onen kraj okupovali Poláci. Slýchal jsem kdysi od jednoho rodáka ze sousedního Náchodska, že v květnu 1945 z východu postupující polská armáda měla rozkaz zastavit se, až narazí na české stráže a nesnažit se prostoupit československé vojenské hlídky. Češi, bohužel, po ustoupivších Němcích kladské území ihned neobsadili, a Poláci tak získali území, jež jim v minulosti nikdy nenáleželo... Dvě stránky Letního Dialogu jsou štědře věnovány historii podskalského spolku Vltavan. Článek autora Jiřího Mejstříka mi padl do oka už i proto, že můj vlastní děd byl jeho celoživotním členem, a můj praděd dokonce jeho spoluzakladatelem. Vidíme na obrázku i staré Podskalí poblíže úpatí vyšehradské skály z dob před zregulováním vltavských břehů, kde se vykládal písek, „přehoužvovaly“ vory dřeva doplaveného po Vltavě z jižních Čech k další dopravě k Mělníku a potom po Labi až do Hamburku, a kde se kolem „Výtoně“ po staletí živila velká část pražských Podskaláků prací „na vodě“ – rybařením, ledařením, vorařením a vůbec všelijakou různorodou činností kolem kdysi „modrotoké“ Vltavy. Členové spolku Vltavan nosívali – a dokonce dodnes nosí – parádní vltavanské kroje, a neděli co neděli pořádávali družné posedánky „s muzikou“. O spolku Vltavan v Praze, jeho historii i současnosti by se dalo napsat mnoho, sděluje nám Jiří Mejstřík... Dnes už ze zašlé slávy Podskalí nalezneme jednu stavbu chovající místní muzeum, a několik starodávných domů směrem k Vyšehradské třídě jako posledních mohykánů někdejší starobylé okázalosti... Co to však náhle tak mocně zahučelo? Že by vlny mohutných peřejí dunajského vodstva kolem Železných vrat cestou paní redaktorky k rumunským krajanům? Že by snad pochvíli ozvěna niagarských vodopádů? Nic takového, uklidněte se. Jen mírnounké vlnky dolní Sázavy podráždily naše bubínky. Eva Strížovská nás totiž také počastovala úvahou o trampingu jako českém fenoménu. On to věru český fenomén opravdu je, a jeho sláva se rozšířila až pod bušovité eukalypty pátého kontinentu – což jeho zakladatelé jistě ve dvacátých letech dvacátého století nemohli předvídat. Český trampingu ovšem pronikl na Slovensko, ale jinak nikam za hranice republiky. „Zrodil se jako originální záležitost ve dvacátých letech v Čechách“ – tak zahajuje svou pozoruhodnou úvahu Strížovská. Vykvetl pak mnoha květy, mohli bychom dodat. Trampingu se snažili vykořenit Němci, pronásledovali ho soustavně i bolševici, přežívá on ale dodnes, a zapustil kořeny i u nás v Austrálii v buši, kde se každoročně odbývají nezbytné „potluchy“ zavilých českých i slovenských stoupců. „Mladí různých profesí se ve skupinkách v sobotu

rozeběhli do lesů a k řekám. Postavili si stany, u ohníčků si opékali buřty a chléb, zpívali s kytarou či s harmonikou..." pokračuje pisatelka. Nu, že trampové všeobecně holdovali i té kdysi tak zvané volné lásce, to by dnešincům celkem nijak ani nevadilo – však ona to ani žádná láska nebyla, spíš to byla jakási volnost sexu – ale ta přemíra alkoholu byla vždycky na pováženou. Prohlašujme ale, prohlašujme a tvrdíme, že tramping je hlavně oslavou svobody, svobodného počínání mladých, bez uniforem a bez rozkazů, bez dohledu ustaraných maminek, na truc všem padourům – a že je to všechno opravdu originálně české, až na kost české. Hučí Niagara, padá proud... Neslyšíte?

Kroužil, kličkoval a prolétával Bořek Šindler

DOZVÁNÍ MULTIKULTALISMU UMÍRÁČEK KONEČNĚ I V AUSTRÁLII?

Bořek Šindler

Pozor, jen si nevyломit zub a nevyvrátit čelist: multi-kultural-ismus. Termín to doposud nikde a nikým ani řádně nedefinovaný, termín nikým a ničím nijak nepřesněný, ani důkladněji nepřitesaný, a nijak znatelně ani neohoblovaný. Nedefinovaný, neohoblovaný - leč dennodenně a laškovně přemílaný v nevymáchaných ústech politiků i politikářů, znovu a znovu vecpávaný do našich myslí, uší i krků. Ano, tabuová modla naivních levicových idealistů, ten multi-kultural-ismus. Jeden z mnoha ismů/izmů z konce dvacátého století, načechraný výplod útěchářů a sladoulínká ukolébavka znovu a znovu prozpěvovaná menšinovým „trpitelům“ – nikoli však nějaká hrdinská sága se zaručeně šťastným koncem. Německá ministerská předsedkyně již letos odvážně a resolutně prohlásila, že v Německu se multikulturalismus neosvědčil. Totéž prohlásil, byť i poněkud jinými slovy britský ministerský předseda David Cameron, a odvážil se tak nemile dotknout této posvátné krávkiny, toho roztomilého batolátka idealistických dobrodinců, zcela pádně a plnou pěstí ji zasáhnout. Multikulturalismus – jak prohlásil britský ministerský předseda – multikulturalismus se neosvědčil ani v Britanii, a je třeba úvahy o něm revidovat. Sotva to dořekl, ještě než to vůbec dořekl, napadlo našince, že přece nepovídá světu pražádnou novinku. Že prostě jen vyjadřuje to, co se už dávno mezi lidem pociťovalo a vědělo. Však už to bylo dávno a dávno napsáno na všech evropských vratech a bylo to významně znovu a znovu podtrháváno dost tlustou čarou už po hezkých pár let. Zhřeším, když si do tohoto výkřiku samozřejmosti dovolím přiložit i naše polínko australské? Nu buhví, že jazyk i pero mě svrbí dost a dost. Tož ven s tím! Ať třeba visím. Však si to cvrlikali už dávno vrabci od Osla přes Marseilles a od Sydney po Christchurch. Nesmělo se to samozřejmě cvrlikat před volbami, během voleb ani záhy po volbách, a tudíž se to v těch časech poslušně necvrlikalo. Multikulturalismus – ať už je to co je to, multikulturalismus jako by stále byl jakýmsi absolutním vládním tabu, modla vládních „dogoodistů“, posvátné tabu mnoha a mnoha vlád, a je to i účinná vějička, kterou dovedou politici mistrně zamávat, kdykoli se jim to zazdá prospěšným zaklínadlem v úsilí získat hlasy jinověrců a jinokožců.

Má on ten multikulturalismus celkem osmnáct hlásek, z toho sedm samohlásek včetně čtyř „u“ a dvou „i“, a honosí se jedenácti souhláskami, a to ve všech řečech evropských. V bibli, ani v Zákoně starém ani v Zákoně novém se nic podobného nevyskytuje, ani v souvislosti s Babylonskou věží. Hinduismus ani buddhismus o tom prý též nezaznamenávají zhora nic. Korán o multikulturalismu jako takovém zachovává přísné mlčení. Nu prostě, svět to nikdy neviděl a pes ani té ani oné rasy to nikdy tudíž nežral. A přece se ten multikulturalismus točí! Roztočil se a dosud se i hbitě točí, a jak o tom svědčí výroky naší australské paní ministerské předsedkyně, točit dále se má a točit se i za jejího panování prý bude. S naším Erbenem bychom to mohli i přibásnit – toč se a vrč, náš multikulturalisme, a dodal bych: však máš už života jen na krátko a blízko, blizoučko tvůj konec. Nu svědí ten jazyk, svědí, ale že bych si mohl dovolit i zaprorokovat? Quo usque tandem abutere patientia nostra, byl by asi prohlašoval Cicero v kdysi kosmopolitním Římě. Jak dlouho budeš ještě zneužívat, vážený multikulturalisme, naši trpělivost? Doufejme, dodal bych, že dlouho už ne ani v té zemi australské.

Než se však vůbec odvážím vyslovit jakoukoli definitivní předpověď, měli bychom se vrátit k australskému Adamovi a Evě. Proslýchá se – a to mám, prosím, z těch

nejhodnověrnějších a doložitelných pramenů a pramínků – proslýchá se, že i trestanecké osazenstvo prvního transportu londýnské flotily kapitána Phillipa v roce 1778 hostilo při přistání v sydneyjském přístavu příslušníky nejedné kultury. Kromě vyložených britských zločinců tam prý bylo i několik zástupců vězeňské aristokracie, totiž irských povstalců, přímých to potomků Keltů. Tak jako později bolševici, tehdy i Britové měli ve zvyku cynicky nasazovat do vězení mezi skutečně zločince i trestance „politické“, a těmi tehdy byli v Británii právě oni odbojní Irové, irští povstalci proti britské monarchii. Ba klevetiví jazykové se neostýchají dodnes směle tvrdit a přísahat, že mezi tou trestaneckou sebrankou oné flotily do Nového Jižního Walesu z Londýna vypravenou našlo své místo i několik v Británii pochytaných kontinentálních přestupníků, včetně jednoho německy komunikujícího občana z rakouských Čech. Té multikulturnosti! Netrvalo dlouho a pronikli posléze mezi „posttrestanecké“ přistěhovalce do nově objevených nalezišť zlatých valounů i šikmooká individua, leč žádné dnešní šprochy o vícekulturnosti je tenkrát nemohly před osudem nevíтанých zatracenců ochránit. Pryč s touhle čínskou holotou – tak šla tehdy jedna řeč! Rýžovat zlato směji přece samozřejmě jen bílí lidé, Evropané. Docházelo k nepokojům, k ozbrojeným potyčkám a krvavým pŕtkám. Číňanům bylo nakonec zabráněno v Austrálii se vyloďovat A od té chvíle, nebo zhruba od té chvíle, vystrnadění čínských konkurentů ze zlatých polí se zahnízil v tomto světadílu tuhý režim bílé, sněhoběloulinké Austrálie a ten pak přetrval vlády všech odrůd a zaměření až do hlubokých let šedesátých století dvacátého. A nešlo jen o tu barvu pleti. Šlo i o řeč. Nu, panoval rasismus, rasismus non plus ultra, a jeho hlavním zastáncem se staly mocné dělnické svazy a odbory, ať se to líbilo nebo nelíbilo tatkoví Marxovi. Tato politika „bílé Austrálie“, australské sněhobělosti, trvala až do druhé světové války

Ještě je nás tady v tom australském světadíle poměrně dost pamětníků let padesátých, kdy nebylo radno otvírat ústa na veřejnu jinak nežli v jazyku anglickém, třeba očividně i ušislyšně v groteskně nedoučeném jazyku anglickém a třeba i jakkoli a čímkoli lámaném. Takový melbournský Hlas domova se musel po léta v každém čísle vykazovat jistým počtem anglicky psaných článkuů, aby směl vůbec vycházet. Taková byla podmínka australských censořčků. Jakápak multikulturnost! Je tu jedna samospasitelná řeč domácích, and you, bloody wog, or you bloody Balt, whatever you are, you either conform or go back where you came from... A byly udělovány písemné testy v irské galštině – a takový test postoupil i „zuřivý“ český reportér Egon Erwin Kisch v letech třicátých. Kdo z příchozích v takovém testu neuspěl, pryč s ním! Ven, ty negramoto. Prostě nedělaly se ciráty – anglicky hovořit, a to hned na břehu, fish and chips ráno i večer, a někdy snad steak and onion, a to si ihned bezmezně zamilovat, nebo třeba i skopové na drippingu. Před šestou si zhltněš v pubu těch několik sklenic, but mind, no bloody wine, no bloody plonk, no decent fellow would drink such liquids! A cricket. Alespoň jednou týdně na rozcvičku kriket. Poňatno? A „Abos“? To nejsou, hele, vůbec žádný lidi, rozumíš, kamaráde, jakýpak vopčani, na ty hele pozor, na ty Abos... Tak nějak to vycházelo – nepamatujete už, osmačtyřicátníci? Bloody abos, bloody wogs, bloody Balts. O tom druhém expresivním adjektivu zde diskrétně pomlčme. All of them much of the same kind, all of them real bastards!

Nu, a pak to najednou někde zčista jasna v australských vládních švech nějak prasklo, a někdo někde si vymyslel tu multikulturnost. Prostě to bylo skoro najednou, na jeden vrz, skoro přes noc a hned o stoosmdesát stupňů. Najednou rádio a dokonce i televise SBS od arabštiny po malajštinu. Někde se to nějak od někoho bleskurychle odkoukalo. Někde nějak od někoho. Ty si, kamaráde, ty si myslíš, že dyš seš jako Eskymák, že tě sem k nám nepustíme? To teprve uvidíš, kamaráde, my ti žádnej ten keltskej test nenapražíme, my tě sem hned, v tu ránu, pustíme a můžeš si tu bydlet třeba v tom svém iglú dyš budeš chtít... Budeš moct pojídat i ty své tuleně a zapíjet to rybím tukem, a dyš u tebe v tom tvým igelníku někdo jako přespí, můžeš mu podle svýho eskymáckýho zvyku nabídnout po sklence rybiho tuku i laškovně noční hrátky se svou vlastní manželkou. Protože, milej zlatej, multikulturnost je multikulturnost, na nás si, chlapče, na nás si hned tak nepřídeš, capito? My chceme Austrálii jak takovou tak i jako makovou, hlavně tu makovou, každej podle svý chuti, ten dolky, ten druhej ty holky, my na to máme, my sme kavalíři, jakápak Austrálie, my sme hele kus Asie, no nejsme? Bílí už bejt nechceme, kdo chce bejt dnes bílej? To jen hele ty kapitalisti a vostatní ničemové.

Jen se nad tím, nad tou oslavovanou mnohokulturností kapinenku zamyslet. Co to vlastně je? Představ o ní je bezpochyby celá přehršel. Mnohokulturnost může znamenat schopnost ovládat několik jazyků a rozumět několika kulturám. Může to znamenat i vnitřní utváření některých zemí zachovávat možnost občanů vyznávat dvě, tři kulturní sféry – Kanadčané a Belgičané například zachovávají dvě takové sféry, Švýcaři tři, vlastně čtyři vezme-li se v úvahu oblast rétorománská. Může to znamenat i to, že třeba v Evropě dnes koexistuje celý souhrn druhů kultur, právě tak v Asii, alespoň dvě v Jižní a čtyři v Severní Americe. Rozhodně to ale neoznačuje jakýsi mišmaš celých kulturních seskupení – a já mám velmi silné podezření, ba jistotu, že naši austrálští dobrodinci, naši vládní horlivci ve své zanícenosti odvrhnout příšeru bělostné Austrálie nějaký takový kulturní galimatyáš ve svých naivních myslích nakonec ani nechovají. Že oni jenom tak dost automaticky přebreptávají co někde slyšeli. Že to nikdo důkladně nikdy nedomyslel. Prosím vás, jen to uvažte. Přihrne se takový Afgánec do Austrálie, protože se mu na Austrálii líbí právě ta její australská australskost, pan ministr přistěhovalectví se mu ale pokloní a počne ho ujišťovat, že jen ať se neustává v městečku Wagga-Wagga přidržovat své kandahárské odrůdy afgánského dialektu a mravů, že tak, právě tak bude vítán, že má Afgánecem i nadále s celou rodinou zůstat, a že i jeho kolega, dříve mongolský pastevec od pokraje pouště Gobi, tam s laskavou podporou australské vlády nadále nepokrytě a za horlivého potlesku s nadšeným voláním australských spoluobčanů „encore, encore!“ udržuje tradice mongolského pastevectví. Může si pak vůbec takový Afgánec někdy padnout do náručí s bratrem mongolským pastevcem? Padnout si může, leč nepadá si. Oba se ovšem dost bázlivě rozhlížejí po okolí, kde jiní spolumultikulturníci na ně míří kalašnímiky, jsouce na to kulturně navyklí z daleké domoviny. K takovým cílům, mám dost neblahý dojem, nás tu dnes dohánějí naše prostoduché vlády v bláhové snaze vyhovět všem a nevyhovovat nakonec nikomu. Dal by se tento způsob pojetí multikulturalismu označit zcela výstižně i mišmašismem. My, my Australané, dovoluji si prohlásit, my si takovou neprozřetelnou mnohokulturu nepřejeme, vesměs se dnes už strachujeme z jejich neblahých následků a - vsázím se - nemůžeme se už dočkat nějakého toho australského Davida Camerona, který i nám v Austrálii začne zvonit na poplach. Austrálie Australanům, I say.

My zde dnes usedlí Češi máme vhodnou možnost odstěhovat se domů do Čech. Pokud tak z těch či oněch a jistě pádných důvodů neučiníme a setrváme s dětmi a vnoučaty v svobodné a demokratické Austrálii, nepřejeme si - a i o to bych se vsadil - nepřejeme si o mnoho víc než abychom byli prostě považováni za z Čech kdysi přišedší Australany. Naše děti aby se mohly volně prohlašovat za australské děti z Čech sem příšlých rodičů, a vnoučata za potomky dětí z Čech sem kdysi příšlých prarodičů. Celkem nic moc víc. Pokud mohu hovořit za nás, osmačtyřicátníky, nepřišli jsme sem do Austrálie jako emigranti, dorazili jsme sem jako vydědenci, exulanti, z musu. Během těch desítek let pobytu zde se z nás stali zdejší loyální usedlíci, většinou usedlíci spokojení a Austrálii chvalně respektující. Jsou tu dnes i potomci statisíců Malťanů, Řeků, Italů a jiných skutečných přistěhovalců - a ti se sem vystěhovali jako do země svobodné, demokratické a samozřejmě australské, původně britské kolonie. Že to kdysi byla kolonie trestanecká, o tom se nijak moc neuvažovalo. Nikdo ale neusiloval o to, přetvořit Austrálii na nové Řecko nebo Novou Itálii.

Opravdu bych se vsadil, že kdyby vůbec někdy došlo k nějakému referendu, vyslovila by se velká většina pro sice třeba pestrou, ale nefalšovaně australskou a nemultikulturní Austrálii.

28. ŘÍJEN - VZNIK ČESKOSLOVENSKA

Přijďte jej s námi oslavit

v sobotu 29. října v 14 hodin

do Národního domu Sokola Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

MY FIRST STEPS IN AUSTRALIA MOJE PRVNÍ KROKY V AUSTRÁLII

The following text has been extracted from the book of memoirs of **Professor Zdeněk Slouka** "Follow the hidden Footprint" (*Jdi po skryté stopě*) published in Prague by Academia in 2009. Professor Slouka, then a young journalist from Brno, arrived with his wife Olga in Sydney in July 1949 but returned to Europe in 1952, to work with Ferdinand Peroutka for the radio Free Europe for many years, at first in Munich and later in the United States. In America he completed his doctorate and then taught as a professor at several American Universities. Early in the nineties he returned to Prague as a returned "exile", lectured at Charles University for some time, and is now, in his eighties, active as a journalist, a writer and a politologist.

After further long wait the train at long last started to move. It must have been close to midnight. The train was beastly cold, it did not stop anywhere, it dragged itself slowly, it creaked and rattled; the night was clear and moonlit, but only endless wilderness passed by outside. "We will go feral here, mate", uttered one of our Czech acquaintances from the ship to his friend – and in the morning we detrained directly into that wilderness. Bathurst beyond the Blue Mountains. There was rime on the grass. But there were also big aluminium teapots with a small flame under each one of them on little tables and girls in tiny aprons were pouring us hot Australian tea... That was the end of one journey... We were there. Somewhere. Welcome, New Australians.

Nissen huts – for illustration only

a week each. It was twenty shillings to a pound then. Not bad.

Because it was not certain how long we would stay in the camp, it seemed to me it would be more sensible to do something useful rather than just twiddle our thumbs in the customary Displaced Persons' manner. From our first days in the camp Olga and I looked around the camp landscape and by the evening we returned as employees. Olga scored better than me. For her work use she even received a tool - a pair of nippers - and during two hours at breakfast, then at lunch and again at dinner time she sat near the dining room entry door and punched the peoples' meal vouchers. I ended in the food warehouse. With two other fellows I loaded a huge lorry with bags of rice and flour as well as boxes of food cans which we distributed among the camp kitchens. For that we not only pocketed a few shillings a week more, but also got accommodation in a hut with separate wooden compartments for two persons. Again – not bad. Used to be worse.

For morning walk to the warehouse I took a shortcut over two-three gently sloping sparsely overgrown hillocks. From the first moment of me taking this shortcut I got somewhat uneasy. On the way through shrubbery I observed several sort of lizards or dragons – God knows what they were – about a meter or meter and a half long, quite dead; some of them giving out repugnant stench. There were some still alive and running around and those had huge eyes whereas the dead ones had no visible eyes. Because I didn't know what to think of it I was thinking nothing and baring the aesthetic side of the matter I could not care less, it was simply a natural phenomenon.

During one of my strolls in the country beyond the camp I arrived to the Golden River. It did not look too golden. The entire landscape in the Australian July winter was greish and wilted. Gum trees do not lose foliage in winter time; they just get

greyer and droopier than at other times. The Golden River was in fact a bit wider rocky brook with sandy bottom flowing in quite a deep hollow. And there I encountered a shack courageously built from wood and stones with more rocks on the corrugated iron roof lest it be blown away by wind. In the creek there stood an old fellow in high gum boots and was rinsing something. It was a kind of a sieve. He was panning for gold. He could not say a word in Czech, the Czech language not being quite an international tongue, nevertheless I tried but it was as effective as rustling of a leaf. But in a short while we started to get our meaning across. The people like hermits, refugees and fugitives can do that, because they are human beings. I was given to understand that the old man has been fossicking for gold as long as he could remember. From dawn to dusk. When he goes to sell his gold crumbs to someone in Bathurst and to buy his provisions he makes up his lost work time at night. Water flows all the time, he explained using his hands. We struck quite a real friendship during that hour or two but I never saw him again. Perhaps he is still there. He looked like he would. Gold can make miracles...

I think we stayed in the Bathurst camp for about two months before the coal strike was over and the industry started running again and we were allocated work. I have corrected my opinion of Australians in many respects since then but in the days when I did not understand many things I considered them to be stupid dullards. The refugees from the IRO transports were bound without exceptions to their two year contract to work in places the Australians were unwilling to work – men as unskilled labourers, women as domestic servants. Only later I discovered that such a restriction had its strong undercurrent dictated by Australian domestic policy. It was extorted from the Australian Government by very powerful Australian Trade Unions in those days lead by a Communist by a name of Sharkey lest the cheap European labour spoil the Australian wages. This lead to absurdities. That I myself was assigned to unskilled labour was quite in order because as a half-baked sociologist and a green reporter without knowledge of a useful language the menial work in my case made sense... My friend Gena from USS General Taylor, a linguist and radio engineer dug irrigation trenches near Sydney... A noted ear specialist from Brno (I forgot his name) got a job in a large Sydney hospital – he was an orderly carrying refuse from the wards and operating theatres...

Věstník Editors' comment: The two year contract voluntarily entered into by the refugees in return for free passage from Europe did not stipulate that men had to work as unskilled labourers and women as domestic servants. These contracts simply obliged the signatories to work at places allocated to them by Australian authorities. They were paid the same wage for the work regardless by whom performed – Australian or not. In fact those who found their own work were magnanimously released from the two year work contract.

Prešporok povýšili proti jeho vôli

Vladimír Jancura, Pravda 3. januára 2009

Nitra i Žilina, a najmä Martin sa usilovali stať hlavným mestom Slovenska. Pred 90 rokmi však vstúpili do trojjazyčného Pressburgu, zvaného aj Pozsony, československé jednotky a zmarili všetky pokusy pričleniť Prešporok, „krásavicu na Dunaji“, k Rakúsku alebo Maďarsku. O tri mesiace neskôr ho oficiálne premenovali na Bratislavu.

Boj o mesto zviadlo vojsko nového štátu počas silvestrovskej noci. Narazilo na odpor maďarských jednotiek a v pouličných prestrelkách prišlo o život aj 15 civilistov. Ráno 1. januára 1919 bolo rozhodnuté. Nový rok pripadol na stredu a už v nedeľu si vládnym splnomocnenec Vavro Šrobár poznamenal: „Do môjho bytu v hoteli sa len tak hrnuli návštevy a všetky ma uisťovali, s akou radosťou prijímajú československé vojsko. Hlavne Nemci prízvukovali, že im donášame slobodu, o akej ani nesnívali.“ Bol to ťažko uveriteľný obrat v náladách. Ešte 30. decembra 1918, čiže len o týždeň skôr, žiadali tí istí predstavitelia Prešporoku dohodové mocnosti, aby ho vyhlásili za otvorené - slobodné mesto a nepripájali ho k Československu. V snahe nakloniť si Spojené štáty premenovali mestskí radní Prešporok na Wilsonov podľa vtedajšieho prezidenta Spojených štátov amerických. Pôvodne prišli s týmto návrhom americkí Slováci.

Masaryk: Potrebujeme Dunaj

Ešte o čosi skôr, koncom novembra 1918, protestovali prešporskí radní proti samotnému „vyňatiu mesta Pozsony z tela Maďarskej republiky“. Dôvodili tým, že od nepamäti patrilo k Uhorsku a že ho zveľadili predovšetkým uhorskí Nemci. „Preto Česi a Slováci nemajú na toto mesto právo!“ argumentovali.

Na parížskych mierových rokovaníach však zavážilo stanovisko prezidenta Tomáša Garrigua Masaryka, ktorý v decembri 1918 síce priznal, že Prešporok je do značnej miery nemecké mesto, ale so slovenským zázemím. Zároveň zdôraznil: „My bezpodmienečne potrebujeme Dunaj.“ A poslal do Prešporka československé vojsko.

Slováci pripojenie Prešporka k novému štátu privítali. Dost dlho sa však rozchádzali v názore, či má byť metropolou slovenskej krajiny. Protivníci tohto riešenia poukazovali na excentrické položenie mesta a na skladbu jeho obyvateľov. Podľa sčítania z roku 1910 sa sotva 11 percent Prešporčanov hlásilo k „slovanskej“ materinskej reči. Ostatní boli buď Nemci, alebo Maďari.

Vavro Šrobár (vpravo) pred budovou bratislavského divadla. Autor: archív ČTK

Prečo neuspel Martin

Sám Šrobár, minister pre správu Slovenska, si predtým ako hlavné mesto predstavoval Nitru. Po prevrate 28. októbra si viac-menej z núdze zvolil za dočasné sídlo najprv Skalicu a potom Žilinu. Obišiel teda Martin, ktorý patril medzi horúcich kandidátov, ale Šrobárovi tamojšie prostredie nevoňalo. Keď mu však prvý slovenský župan Prešporoka Samuel Zoch ponúkol presťahovať sa natrvalo k Dunaju, dlho neváhal. A rýchlo zabudol aj na Nitru.

Na všetky pripomienky a námietky odpovedal rovnako: „Prešporok je slovenský, podobne ako Brno je moravské a Praha česká.“ To rozhodlo aj o sídle dočasnej slovenskej vlády, ktorá sa do Prešporoku sťahovala začiatkom februára 1919.

Podľa historikov prevážili pritom najmä praktické dôvody. Mesto nemalo svojimi rozmermi páru na celom Slovensku. Počet obyvateľov sa už približoval k 100-tisícim, kým druhé Košice mali sotva 45-tisíc a tretie Komárno niečo vyše 22-tisíc. Na porovnanie: V Žiline vtedy žilo okolo 10-tisíc a v Martine necelých 5-tisíc ľudí. Menej ako v Modre!

Prirodzená metropola

Koncom marca 1919 Prešporok oficiálne premenovali na Bratislavu. Hoci sa veľkosťou nemohla ani zďaleka rovnať blízkej Viedni alebo Budapešti, mala s nimi už vtedy spoločné niektoré skúsenosti metropoly. Veď do roku 1830 tu korunovali uhorských kráľov a Uhorský snem tu zasadal až do roku 1848. Svedčili o tom viaceré reprezentačné budovy a paláce.

Mesto okrem toho ležalo na križovatke dôležitých dopravných ciest. A už pred 90 rokmi patrilo medzi priemyselné centrá strednej Európy.

Ďalší vývoj ukázal, že šrobárovci volili správne. Po vzniku ČSR sa rýchlo menilo aj národnostné zloženie Bratislavy. „My sme ju vtedy dobývali, poslovenčovali,“ hrdo spomínal ešte aj po desaťročiach básnik Ján Smrek. Slovenský živel však jasne prevládol v Bratislave až po druhej svetovej vojne.

Viacere právomoci skutočného hlavného mesta chýbali slovenskej metropole ešte dlho. Bratislava ich získala až pred 16 rokmi.

Hádkový koutek

Oba dva řešitelé mého předchozího koutku se mi ozvali: Pan **Oldřich Fiala** správně vyřešil první a třetí problém, pan **Richard Toman** pro změnu ten druhý. Ale protože se právě vrátil z nemocnice, musím být ráda, že se na problémy vůbec podíval. Srdečně mu přeji, aby se mu vrátilo plné zdraví.

1. Slepému muži byly dány dvě modré a dvě červené tabletky; potřebuje vzít přesně jednu modrou a jednu červenou tabletku, jinak zemře, leč všechny tabletky jsou naprosto stejné velikosti, tvaru atd. Co může udělat, aby si zachránil život?

Řešení: Rozlomí každou tabletku v půl, sní jednu polovinu a odloží tu druhou stranou. Tímto způsobem zkonsumuje přesně jednu modrou a jednu červenou tabletku. Netvrdím, že je snadné je rozpůlit...

2. Která dvě celá čísla, ani jedno z nich nekončící nulou, můžete znásobit, abyste dostali přesně jeden milion (nebo miliardu 1 000 000 000)? Výsledek ponechte jako mocninu.

Řešení: 64 a 15625 jsou ta dvě hledaná čísla, ale já od vás chtěla jen 2^6 a 5^6 - tedy ponechané jako mocniny. Číslo v závorce, tedy jedna miliarda (tisíc milionů) je 10^9 a hledaná čísla jsou 2^9 a 5^9 . Všimněte si, že **exponent** (mocnitel) je v každém případě stejný jako počet nul v zadaném čísle.

3. Váš úkol je naplnit 6 šestilitrových kbelíků vodou. Máte čtyři prameny, z nichž každý produkuje jeden litr vody za minutu. Jak je můžete nejrychleji naplnit, když žádný z těch kbelíků nemůže být nikdy umístěn pod více než jedním pramenem? Odpověď požaduje nejen dobu, jaké je k tomu zapotřebí, ale i způsob jakým toho lze dosáhnout.

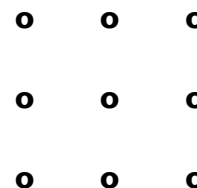
Řešení: Dáme jeden kbelík pod každý ze čtyř pramenů. Když jsou všechny čtyři do poloviny plné, tedy po třech minutách, vyměníme ty dva doposud prázdné kbelíky za kterékoliv dva kbelíky z těch poloplňných kbelíků. Po dalších třech minutách zaměníme ty dva teď už plné těmi zbylými dvěma poloprázdnými kbelíky. Všechny kbelíky jsou plné za 9 minut.

Dnešní hádanky:

Některé problémy si pamatuji; jiné jsem našla na Internetu, ale už mi pomalu dochází problémy vhodné pro tuto stránku. Přivítám, když mi čtenáři pomohou svými příspěvky.

1. **Ve své poslední vůli farmář odkázal polovinu svého stáda koní nejstaršímu synovi, třetinu mladšímu a devítinu nejmladšímu. Kolik koní má každý z jeho synů zdědit, když je těch koní celkem sedmnáct?** Tento problém vyžaduje použití menšího triku, protože žádný kůň nesmí být rozdělen na části. **Rada:** sečtete ty zlomky; a možná...

2. **Je dáno devět bodů jako v ilustraci npravo. Spojte těch devět bodů čtyřmi rovnými čarami, aniž byste zvedli pero z papíru. Čáry nemusí tvořit uzavřený obrazec, ale každým bodem musí vést alespoň jedna čára.**

3. **Která prohlášení v následující tabulce jsou pravdivá a která jsou nepravdivá?**

1. Nepravdivé tvrzení v této tabulce je: jedno
2. Nepravdivá tvrzení v této tabulce jsou: dvě
3. Nepravdivá tvrzení v této tabulce jsou: tři
4. Nepravdivá tvrzení v této tabulce jsou: čtyři

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 16/10/2011 v 14.00 hodin:

MEZI NÁMI ZLODĚJI

Příběh o trojici propuštěných kriminálních, které ani vězeňská převýchova nenapravila. Hodlají "vytunelovat" zemědělské družstvo, ale záhy zjistí, že nejdříve se musí vypořádat s tamními rozkradači. Není tudíž divu, že nakonec začnou hájit správnou věc a zaslouží se rozkvět společného hospodaření... Režie: Vladimír Čech Hrají: Otomar Krejča st., Vladimír Menšík, Jiří Sovák, Rudolf Deyl ml., Václav Lohniský, Bohuš Záhorský, Stella Zázvorková, František Filipovský, Josef Beyvl, Jaroslav Vojta, Eman Fiala, Jaroslav Mareš, Miloš Nedbal, Josef Kemr a jiní.

Neděle 20/11/2011 v 14.00 hodin:

RYBA NA SUCHU

Majitel půjčovny lodiček a převozník Ryba sídlí celý život v domku u řeky, která se často stává osudnou pro plavce i sebevrahy. Protože jsou však Rybovou zásluhou mnozí tonoucí zachráněni, stává se Ryba velmi populární osobností celého kraje. V okamžiku, kdy už se svérázný muž chystá oslavit svého stého zachráněného nešťastníka, dovidá se o připravované regulaci řeky, která jej připraví o práci. Regulaci má shodou okolností na starosti mladý inženýr Pánek, který se zamiloval do Rybovy dcery. Když se o tom Ryba doví, důkladně se opije v několika hospodách v nedalekém městečku. Zatím se v řece topí dlouho očekávaný stý nešťastník. Jeho zachráněním se stane právě inženýr Pánek... Režie Vladimír Slavínský Hrají: Vlasta Burian, Marie Štrosová - Steinerová, Vítězslav Vejražka, Jaroslav Marvan, Zdeňka Baldová, Dagmar Lehovcová, Václav Trégl, Helena Bušová, Rudolf Deyl st., František Filipovský a jiní.

28. ŘÍJEN - VZNIK ČESKOSLOVENSKA

**Přijďte jej s námi oslavit
v sobotu 29. října v 14 hodin
do Národního domu Sokola Sydney
16 Grattan Crescent, Frenchs Forest**

Pracovní řád pro úředníky

1. Denně před začátkem pracovní doby jsou povinni úředníci důkladně zamést kancelář, vybrati popele z kamen a utřítí prach.
2. Úředníci zodpovídají dále za to, že kancelář bude vždy řádně vytopena.
Potřebné palivo obstarají na svůj náklad.
3. Soukromé rozhovory jsou v pracovní době nežádoucí.
4. Řádná pracovní doba jest 12 hodin denně.
V případě potřeby musí každý úředník pracovati bez vyzvání přes čas.
5. Jakákoliv politická činnost úředníků má za následek okamžité propuštění.
6. V kouření a požívání lihovin se očekává od úředníků zdrženlivost.
7. K dámám a výše postaveným osobám se úředník chová slušně.
8. Jako četba se doporučuje bible.
Není námitek proti jiným knihám, pokud jsou tyto mravně nezávadné.
9. Povinností každého úředníka je péče o zdraví.
V případě nemoci není nárok na mzdu.
Každý úředník, který má pocit odpovědnosti, by si měl proto pravidelně ukládati ze své mzdy přiměřenou částku pro případ nemoci či jiné nepředvídané potřeby.
10. Úředníci se nesmějí při práci mýlit.
Kdo se při své práci dopouští častěji chyb, bude propuštěn.
11. Kdo odporuje šéfovi, dokazuje tímto, že před ním nechová potřebné úcty.
Z této skutečnosti se vyvodí důsledky.
12. Úřednice jsou povinny vésti zbožný a cudný život.
13. O dovolenou mohou úředníci žádati jen z naléhavých rodinných důvodů.
Tato je však neplacena.
14. Úředníci nechť mají stále na mysli, že tisíce jiných osob jsou ochotny okamžitě nastoupiti na jejich místa.
15. Úředníci nesmějí nikdy zapomenouti, že jsou svému principálovi povinni vděčností, neboť je jejich živitelem.

Duch pohřbeného (Z Polsky) Edgar Dutka

(Z knihy Dvanáct nejkrásnějších pohádek, Mladá fronta Praha 2009)

Šel jeden chudý mládenec do města silnicí, boty přes rameno, aby si je nesešlapal, na nové by neměl, když u městské brány pode zdí uviděl mrtvolu lidskou nepochovanou; kdo kolem šel, plivnul po ní. I tak bývá na světě, že konané dobro v očích zloducha je zlem, a je-li zloduch mocný, pak jeho poddaní ze strachu nejen mrtvého dobráka rádně nepochovejí, ale dokonce na něho i plivnou. Nesporný znak, že ve městě vládnou skřítci, kteří mají v žilách psí krev. Mládenec nedbal, schrastil, co měl na dně kapsy, a pohozeného umrlce rádně pohřbil a na jeho hrobu se i pomodlil. Ale když slyšel psí štěkot u bran hřbitova, raději přeskočil přes hřbitovní zeď a dělal, aby od toho města byl co nejdál; jestliže rovnou nevzal nohy na ramena, tak rozhodně rácky přidal do kroku. Zastavil se až v zeleném hájku, kde se natáhl pod dub, aby se spánkem posílil, když peníze na jídlo vydal na pohřeb nebožáka.

Když se probudil, nemohl se zvednout, jako by mu někdo ve spánku kalhoty k zemi přitloukl. Zjistil, že má kapsy plné zlaťáků a ty něco váží!

„To máš za to, žes mé tělo nechal do země pochovat,“ ozval se tichý hlas. Vojtek - on se jmenoval Vojtek - slyšel ten tichý hlas, ale nikoho kolem neviděl. Byl to Duch toho pohřbeného. Inu, také bych se rád probudil s kapsami plnými zlaťáků, ale nic není zadarmo, jak se říká.

Mládenec kráčel kolem řeky, až narazil na přívoz, nastoupil do člunu, aby se nechal převézt na druhý břeh, kde už viděl městské hradby. Bylo to sídlo zemského Vojvody, který chránil zemi před nájezdy nepřátel. Tam se přihlásím do služby, pomyslel si Vojtek, ale napřed musel převozníkům zaplatit. Když chlapi viděli, že má kapsy plné zlaťáků, uprostřed řeky se na něho vrhli, všechny zlaťáky mu vzali a nebožáka do vln hodili. Už polykal andělíčky, zrovna vypouštěl poslední bublinku, když kolem plaval kus prkna, on se ho chytl a dechu opět nabral. Nejspíš Duch pohřbeného, který mu prkno podstrčil, aby dobrá duše ze světa neodešla.

Když vyčerpaný Vojtek konečně seděl na protějším břehu a díval se na člun, který s jeho zlaťáky kamsi po řece odplouval, ozval se Duch pohřbeného: „Ještě tě naučím, jak se proměnit v srnku, ve vránu a v rybu, třeba ti to v životě pomůže.“ Když se Vojtek naučil zázračné zaříkávadlo, Duch zemřelého se s ním rozloučil, že se k svému tělu musí navrátit.

Mládenec Vojtek šel rovnou do hradu. Ihned ho přijali do Vojvodovy gardy. Brali každého, protože cizí armáda zrovna vtrhla do země a Vojvodův všemocný meč je spolu s jeho jedinou dcerou za řekou ve městě, kde Cholera, hlava skřítků se psí krví, otevřel městské brány cizím vojákům. Co teď? Kdo se odváží přinést Vojvodův všemocný meč z nepřáteli obsazeného města? Nikdo se nehlásil, a tak Vojvoda přislíbil odvážlivci svou jedinou dceru za ženu. Gardisti byli mladí, nikdy Vojvodovu dceru neviděli, dokonce ani nevěděli, že nějakou dceru má! Co kdyby byla ošklivá, když ji Vojvoda takhle nabízí? mysleli si. Vojtek by se přihlásil hned, ale nechtěl, aby si ostatní mysleli, že se hlásí snad proto, aby Vojvodovu dceru dostal za ženu. Ale když nikdo nezvedl ruku, přece se přihlásil. Byl ze všech střelců nejmladší, ale dobré srdce nezapřel. Šlo přece o to vyhnat cizí armádu ze země! Jenomže musí zpátky do města, kterému se chtěl jednou provždy vyhnout. Požádal Vojvodu, aby mu dal něco, podle čeho jeho dcera pozná, že opravdu přichází od něj.

Jeden křivák z Vojvodovy gardy (nejspíš měl taky psí krev) Vojtkovi záviděl, že by mohl uspět a dostat tu jedinou dceru a nejspíš vojvodství k tomu, ale z představy, že by měl jít pro meč do vojáky obsazeného města, mu srdce strachy spadlo do kalhot a nechtělo zpátky nahoru. Přesto se závistivec pustil za Vojtkem, co kdyby se mu to povedlo! Sledoval ho až k řece, ale když Vojtek skočil do řeky a už se nevynořil, myslel, že se utopil. A už se zvedal, že se vrátí na hrad, když uviděl Vojtka, jak vychází z řeky na protějším břehu. Copak mohl vědět, že se Vojtek dokáže v rybu proměnit? Jenomže na vlastní oči uviděl, jak se Vojtek na břehu v srnu proměnil a jak dlouhými srními skoky pádí přes pole rovnou k nepřátelskému městu. Závistivec se rozhodl, že si na Vojtka počká. Lehl si na břeh řeky, cumlal stéblo trávy a díval se do oblak; už se viděl býti Vojvodou.

Když se Vojtek-srna dostal na dostřel k nepřátelským hradbám, proměnil se ve vránu a snadno přeletěl nejen městskou hradbu, ale i mohutné zámecké podsebití a posadil se až na špičku nejvyšší věže. Kdo by si všiml hloupé vrány, kterých kolem města

poletovala celá hejna! Vojvoda řekl Vojtkovi, že jeho dcera přebývá v jantarové komnatě, ale když Vojtek-vrána sletěl na kruhový ochoz věže, uviděl zamřížovaným okénkem v syrové kamenné věžní komnatě (jako ve vězeňské cele) krásnou pannu, která si hedvábným kapesníkem utírala slzy. Teda nevím, jestli to byly slzy, možná jí jenom něco spadlo do oka. Vojtek-vrána zapochyboval, zda tloušťík Vojvoda může mít takovou štíhlou laň za dceru, ale odvážil se a vletěl do věžní komnaty. A hned u okna se opět proměnil v mládence. Mlada koukala! Ona se jmenovala Mlada. Ale než začala křičet, Vojtek hbitě vytáhl věci, které mu Vojvoda dal, aby dcera uvěřila, že přichází od něho: dětsky vyšívaný kapesníček, neuměle namalovaného tátu s bramborovou hlavou (jakou asi míval Vojvoda zamlada) a dívčí náušnici (druhou kdysi při hře ztratila).

„Tys mě přišel vysvobodit?“ zaradovala se Mlada.

„Nepřišel. Vlastně přišel. Ale napřed jedno, potom druhé. Přišel jsem pro meč v pozlacené pochvě. Nevíš, kde ho najdu?“

„Máš štěstí, mládenče...“

„Jmenuji se Vojtek.“

„Máš štěstí, mládenče Vojtku. Meč je celý čas ve strožoku, na kterém spím. Dosud nikoho nenapadlo ho tam hledat. Ale nemůžu ho teď vytáhnout, protože skřítkci - psa krev - mě celý čas sledují klíčovou dírkou,“ šeptala. A opravdu, ozval se klíč v zámku.

„V noci vyhoď meč z okna. Budu dole čekat,“ zašeptal Vojtek a proměnil se ve vránu. Právě včas. Do místnosti se vhrnul sám velitel skřítků Cholera a hned se díval pod postel. Přišel na udání: Někoho tu musí mít! Tihle skřítkci vzteky vidí rudě a to jim kalí rozum i zrak. Vojtek-vrána, jenž celý čas seděl na okně, jen máchl křídly a vysoko nad zámkem zakrákoral.

Vojtek měl štěstí i smůlu zároveň. O půlnoci Mlada vyhodila meč z okna, jak bylo domluveno, a měsíc nesvítil, byl nov. Jenomže smůla, vrána neunesse těžký meč a srna se nedostane přes noční strážce z města. A tak musel Vojtek přiletět jako vrána, jako člověk sebrat meč a přehodit ho přes městské hradby. Strážce s dlouhými mušketami na ramenou užuž k němu běželi a volali: „Stůj, nebo střelím!“ Vojtek jen taktak předrmolil zařikávadlo, aby se opět proměnil ve vránu, a když přelétal hradby, už slyšel výstřely. Neměl moc času. Pod městskými hradbami našel v kopřivách meč, proměnil se v srnu, navlékl si pás od zdobné pochvy na krk a dlouhými srnčími skoky i s mečem zmizel ve tmě noci dřív, než strážní na hradbách stačili muškety znovu nabít. Bylo to o fous. Rozhodl se, že se v lesíku trochu vydýchá, než seběhne k řece, aby jako říční sumec překonal s mečem řeku. Jenomže netušil, že ten závislivec z Vojvodovy gardy se mezitím přeplavil přes řeku, aby nikdo neviděl, co že inu udělá, až se bude vracet.

Když srna s mečem na krku sbíhala dolů k řece, ten křivák napnul luk a Vojtka-srnu zastřelil. Ani neztrácel čas s její mrtvolou. Stáhl meč srně ze šíje, skočil do člunu a už pádil s posvátným mečem do hradu.

Gardisti v čele s Vojvodou čekali na rozbřesk, aby i bez čarovného mečiska vyrazili proti nepříteli, když tu se objevil falešný „zachránce země“ s uloupenou zbraní. To ovšem nikdo netušil. Vojvoda nečekal na rozbřesk, popadl vítězný meč a vyrazil proti nepříteli. Stačilo jen máchat mečem sem a tam a nepřátelé po stovkách padali jako makové palice. S ranním sluncem přišlo i vítězství, nepřítel se stáhl za hranice země. Vojvoda vrátil meč do pozlacené pochvy (vojáci říkali: do futrálu) a začal strojit své jediné dceři a „statečnému“ gardistovi velikolepou svatební hostinu, jak přislíbil. Mlada hned poznala, že oslavovaný „hrdina“ není Vojtek, který se do hnízda nepřátel pro meč odvážil, ale kdyby začala o mládenci, který se dovede ve vránu, v srnku i v rybu proměňovat, kdopak by jí to uvěřil? Tím spíše, že statečného Vojtka nikde kolem neviděla.

Vojtek-srna zatím ležel mrtev na říčním břehu, už na slunci i zapáchal a mouchy na něho sedaly, když se přece jen vrátil Duch pohřbeného, jenž Vojtka dokázal vysvobodit živého z kůže mrtvé srny, a řekl mu, co se mezitím všechno událo, aby spěchal na hrad, sic přijde o nevěstu a křivák se stane oslavencem.

Sotva Mlada zahlédla Vojtka ve svatebním sále, oči se jí rozzářily, vyskočila ze židle a radostně vykřikla: „Pohleďte všichni! Toto je statečný zachránce nás všech! To on, otče, přinesl mé věci z dětství, abych uvěřila, že přichází od tebe! Copak ho nepoznáváš?“

Starý Vojvoda se zamyšleně škrabal ve fousech: „Nojo, zdálo se mi to divné, že odešel kučeravý a vrátil se plešatý, ale myslel jsem, že o vlasy nejspíš přišel při tom ohromném dobrodružství, které musel podstoupit.“ Zatímco starý takhle pro sebe mudroval, věrolomný padouch se užuž snažil zahrnout kramle (tak se lidově říká) když chce někdo vzít roha, vypařit se čili utéct), ale spravedlivému trestu neušel. A chudobný, leč statečný chlapec Vojtek se s Vojvodovou spanilou dcerou Mladou (ještě aby si vzal starou!) oženil. Z vděčnosti Duchu pohřbeného, který mu tolik pomohl, si jako společné sídlo vyvolili město, kde nepohřbeného pohřbil a kde coby vrána svou ženu poprvé ve věži uviděl.

Cholera, velitel skřítků s psí krví, zbaběle odtáhl se svou smečkou z města spolu se zbytky poraženého nepřátelského vojska a mladý Vojvoda Vojtek se přičinil, aby již nikdy nikdo, ať má velký nos či oči barvy Baltického moře, nezůstal ležet nepohřben pod hradbami, protože všichni jsme lidské bytosti a jsme si rovni (i když se nemáme rádi). Místní měšťanostové, jakmile to slyšeli, jako o závod začali nosit kytky na hrob Ducha pohřbeného. Zvláště pak ti, kteří na nebožáka u městské brány prve plivali. Ale tak to už na světě chodí.

Česká příjmení Divad (temere.com) 9. 01. 2005 (Pokračování)

Dnes tedy bude řeč o tom kdo se vrací, tedy o navrátilci, či navrátilovi. Příjmení **NAVRÁTIL** je jubilejním, dalo by se říci, dvacátým pátým nejčastějším příjmením v našich zemích a je čtvrtým nejčastějším od písmene N. V České republice je na 18.000 Navrátilů. Ze známých osobností minulosti, či současnosti, nosili příjmení Navrátil třeba Antonín Navrátil, publicista a filmový teoretik, Bořivoj Navrátil, český divadelní a filmový herec (Už zase skáču přes kaluže), chirurg Jan Navrátil, profesor brněnské univerzity, malíř nástěnných dekorací Josef Matěj Navrátil (dekorativní výzdoba zámku v Liběchově), sochař Vladimír Navrátil (pomník Petra Bezruče), Martina Navrátilová, česko-americká tenistka, herec mnoha podob Oldřich Navrátil.

Z lidových pořekadel lze citovat - nezapomeň na navrátila. Z odvozených a příbuzných příjmení od Navrátil lze jmenovat třeba Návrat, Navrátik, Navratil, Navratílik.

Příjmení Navrátil patří do kategorie příjmení, která vznikla podle dějů. Zdálo by se, že však každý jeden někam odchází a vždy se někam někdy vrací, ale v případě příjmení Navrátil nešlo o pouhé návraty, ale o nějakou událost, která byla pro toho každého událostí a patrně návraty nebyly až zas tak časté a jednoduché. Navrátilové mohli být např. ti, kdož utekli z roboty, z jednoho panství na jiné apod., aby se kajícně nakonec vrátili domů. Nebo odešli do ciziny „za lepším“, aby se za čas vrátili bohatší nejčastěji jen o zážitky. A takové návraty pak sledovalo nejen okolí navrátilců, ale třeba i celá vesnice, či městečko a byli zvědaví, jak takoví navrátilové dopadnou, jaký trest je postihne.

Jistě to v době tvoření příjmení byla pro určitý okruh obyvatel událost a hlavní osoba si zasloužila i zvláštní jméno. Návraty však mohly být i z ciziny, třeba v pobělohorské době, kdy řada exulantů odešla, aby se po čase znovu vrátila do své vlasti. Někteří lidé, kteří odešli z domova, se vraceli proto, že jim v cizině „pšenice příliš nekvetla“, nebo jim dokonce „hořela půda pod nohama“, což neplatilo jen pro exulanty doby pobělohorské, ale platí to i dnes v případě mnohých emigrantů z doby nedávno minulé. Ale ti již své příjmení jistě mají. Jistě bychom byli neradi, aby se nechal na Navrátila přejmenovat třeba pan Kožený a všichni jemu podobní.

Příjmení **ČERMÁK** je 26. nerozšířenějším příjmením v Čechách, na Moravě i ve Slezsku, při čemž je nutno říci, že v Čechách je více rozšířeno, než v ostatních zemích naší republiky. Je druhým nejčastějším příjmením od písmene Č a v našich zemích je kolem 18.000 lidí, nesoucích příjmení Čermák, či Čermáková. Ze známých osobností nesoucích toto příjmení bychom mohli jmenovat Antonína Čermáka (1771 - 1822), skladatele a virtuóza, kterému, neznámo proč, bylo přezdíváno „uherský“ Beethoven.

Dalším kdo může být zařazen mezi známé Čermáky je významný malíř Jaroslav Čermák (1831 - 1878), nebo Jan Nepomuk Čermák (1828 - 1873), jeden ze zakladatelů lékařského oboru laryngoskopie. Známým byl i ve své době Antonín Čermák (1874 - 1933), podnikatel a politik, který se stal starostou amerického Chicaga a členem sněmovny státu Illinois. Byl zabit kulkou, která byla určena prezidentu USA

F. D. Rooseveltovi. Neměli bychom zapomínat i na hrdiny II. světové války, mezi něž patřil Jan Čermák, velitel 312. československé stíhací perutě ve Velké Británii. Dalším z Čermáků je i bývalý politik Petr Čermák, člen ODS, s nímž jsou spojeny některé aféry, jako přátelství s V. Koženým, darované auto od bratří Helbigů a jiné. Můžeme se ještě zmínit i o Aleně Čermákové, malířce, či Františku Čermákovi, architektu, prof. ČVUT. Z místopisných názvů pak lze jmenovat Čermákovice v okrese Znojmo. Z odvozených příjmení pak v první řadě zdrobnělinu Čermáček.

Jméno Čermák patří do kategorie těch, která jsou určována podle vlastností tělesných a duševních. Dochované jméno Čermák ukazuje, že jde o jméno ze staročestiny, kdy slovo černý či črný se rovnalo dnešnímu slovu červený. Předkové současných Čermáků tedy museli mít nějakou spojitost s červenou barvou a to ať již se to týkalo pleti, která byla více červená, než je běžné. Mohlo však jít i o lidi, kteří měli ryšavé, zrzavé vlasy. Jazykovědci však ani neodmítají názor, že jméno mohlo vzniknout třeba i tak, že šlo o sedláka, majícího své pozemky na půdě s vyšším obsahem železa, tedy na půdě zbarvené do červena. Nemůže se však vyloučit ani teorie, že nositel jména Čermák mohl dostat své jméno i podle toho, že měl hezký hlas, či dobře zpíval, a nebo v jeho vlastnostech byla neposednost, pohyblivost, neboť onen pták - pěvec je znám tím, že „hlavičkou kývá a ocáskem potřásá“.

A v dílech J. Jungmanna, ale i K. V. Raise či K. Světlé najdeme slovo čermák, které nahrazuje slova jako byl čert, ďábel, satan... Jde patrně o slovo tabuisované, které se za jistých okolností nesmělo vyslovovat, aby se jím onen pekelník nepřivolal. Proto vedle slov, jako je čert, ďábel, satan, rarach máme i slova krycí, jako je čerchmant, čerchman, nebo čechman, čechmánek a možná že i sem patřilo slovo čermák.

Na závěr dodejme že čermák, čermáček se pokládá za alternativní lidový název pro rehka zahradního, ptáčka s červenou hrudí. I Němci mají svého Rotschwänzchen což v doslovném překladu znamená červenoocásek.

Dvacátým sedmým nejčastějším příjmením v Čechách na Moravě i ve Slezsku je příjmení **URBAN**. Odvozené příjmení Urbánek je pak stodvacátým sedmým příjmením v našich zemích. V České republice je na 17.000 Urbanů. Ze známých celebrit ne-soucích toto příjmení bychom mohli jmenovat třeba Jaroslava Urbana (1899-1962), českého novináře, prozaika, dramatika, překladatele a filmového kritika, nebo bývalého předlistopadového ministra průmyslu a následně i ministra zahraničního obchodu Bohumila Urbana, nebo Maxe Urbana, českého architekta a zakladatele české filmové společnosti.

Ve filmech této společnosti hrávala jeho manželka Andula Sedláčková. Jan Urban byl odpůrce totalitního režimu, novinář, filosof a aktivní člen polistopadového Občanského fóra. Neměli bychom zapomenout ani na Otto Urbana, historika a autora historických prací a monografie o Františku Josefu I. Je zajímavé, že i ve Francii bylo nalezeno příjmení pocházející od slova Urban. Je jím Georges Urbain, fyzikální chemik a pařížský universitní profesor.

Z příjmení Urban lze odvodit i další příjmení, jako Urbach, Urbán, Urbančič, Urbančík, Urbanec, Urbánek, Urbaník, Urbanský, či Urbanovský a ještě několik dalších, včetně zdrobnělých Urbáneků a Urbančíků. Možná, že z příjmení Urbánek vzniklo i příjmení Urválek, které je nechvalně známé svým skřehotavým hlasem z politických procesů padesátých let.

V staročestíně pak slovo urban znamenalo štědrého hráče, milostivého zloděje, ran-ního opilce či pozdní hříbě. Urbanův oves znamenalo totéž jako Havlovo žito, a znamenalo to asi nějakého špatného hospodáře a dalo by se to přirovnat k úslovím, jako hloupý jako Machovo tele, či kašel starého Rychnovského, nebo hloupost staré Blažkové. Z místopisných názvů bychom odvodili ze slova urban Urbaneč v okolí Jindřichova Hradce, nebo názvy vesnic v okolí Hradce Králové a Pardubic Urbanice, nebo u Jihlavy Urbanov. V okrese Vyškov pak je 361 m vysoký kopec Urban. Hradec Králové má i svoji Urbanickou bránu. Jistou zajímavostí je i lidové úsloví: „Na Pankráce a Urbana bez deště - hojnost vína se urodí.“

Příjmení Urban vzniklo ze jmen osobních, tedy křestních. Ještě dnes, i když se jistě už jako křestní jméno nepoužívá, jej nalezneme v některých kalendářích. Zajímavostí je, že jméno Urban je také jménem celkem devíti papežů. První z nich měl být hlavou církve v letech 222 - 230, posledním pak Urban, vládnoucí církvi v letech 1623 - 1644. Za panování tohoto papeže - Urbana, došlo k procesu s Galileo Galileiem. Na-

opak papež Urban V. (1362 - 1370) přišel do kontaktu s našimi zeměmi zejména zásluhou Karla IV, který ho velmi podporoval. Je možné, že i díky tomuto spojení císaře i papeže se rozmnožilo i jméno Urban v českých zemích.

Obecný výraz urbanus znamená v latině městský, tedy člověk z města, přeneseně pak člověk uhlazený, zdvořilý, zkrátka městský. Už starověk rozlišovala řeč sermo urbanus, tj. obyvatel uhlazený, městský od sermo rusticus, člověk hrubý, venkovský.

A když už jsme u příjmení Urban, zastavme se u jeho zdobněliny Urbánek. V České republice je asi 8000 Urbánků. Je to stovcáté sedmé nejrozšířenější příjmení a současně druhé nejrozšířenější od U. Zde si připomeňme Jarmilu Urbánkovou, brněnskou herečku, nebo Naďu Urbánkovou, zpěvačku. Sem patří i Jarmila Urbánková, česká básnířka a překladatelka z němčiny a angličtiny. Nesmíme zapomenout ani na loutku prvního tajemníka KSČ Karla Urbánka po změně režimu po roce 1989, kdy byl po Jakešovi 4 týdny generálním tajemníkem, aby nyní byl podnikatelem.

Dvacátým osmým nejrozšířenějším příjmením v česky mluvících zemích je příjmení **VANĚK**. Od písmene V je to druhé nejrozšířenější příjmení a v České republice žije okolo 17.000 lidí nesoucích toto příjmení. Ze známějších lidí, o kterých je třeba se zmínit, lze jmenovat sokolského funkcionáře a bojovníka proti nacismu Ladislava Vaňka, dále Jana Vaňka bytového architekta, návrháře a publicistu, který je pokládán za autora prvních sektorových nábytků u nás, dále pak můžeme uvést Vladimíra Vaňka, diplomata a spisovatele. Nebo Rostislava Vaňka, výtvarníka a mezinárodně vyznamenaného grafika, Karla Vaňka, reformistického politika, ústředního tajemníka České sociální demokracie v r. 1901, který byl též říšským poslancem a starostou Brna. A s Brnem souvisí i jméno československého reprezentanta Vaňka, hokejisty „Komety“ Brno.

Jméno Vaněk se objevuje i v přísloví „poradit se s Vaňkem“, což znamená vzít nohy na ramena, zmizet, utéci.

Z příjmení Vaněk pak byla odvozena další příjmení jako Vaněček, kde bychom mohli jmenovat prozaika Arnošta Vaněčka nebo prof. Univerzity Karlovy, právníka Václava Vaněčka. Ale od Vaňka jsou odvozena vedle Vaněčka i Vaníček, Vanička, Vaničkovíc, Vaniěk a možná i Vaniak, bývalý fotbalový brankář Sigmy Olomouc.

Příjmení Vaněk patří do kategorie jmen odvozených ze jmen křestních. Základem je křestní jméno Václav a Vaněk bylo odvozeno po linii Václav-Vaňka-Vaněk a z něho pak i výše zmiňovaná další příjmení, vzniklá např. zdobněním.

Dvacátým devátým nejčastějším příjmením v Čechách na Moravě i ve Slezsku je příjmení **KRATOCHVÍL**. Je i čtvrtým nejčastějším příjmením od K a v České republice je téměř 17.000 lidí s příjmením Kratochvíl. Připomeňme si tedy některé výjimečné osoby, nesoucí toto jméno. Můžeme tedy jmenovat Jaroslava Kratochvíla, který zemřel v r. 1945 v nacistickém koncentračním táboře a který byl českým prozaikem a protifašistickým publicistou. Dále pak člena Janáčkova kvarteta Jiřího Kratochvíla, nebo klarinetistu a hudebního teoretika stejného jména Jiřího Kratochvíla.

Jmenujme také profesora University Karlovy, vynikajícího petrografa Josefa Kratochvíla a ještě jiného Josefa Kratochvíla, zoologa a profesora Vysoké školy zemědělské v Brně. Výborným a plodným spisovatelem byl Miloš Václav Kratochvíl, který látku pro své romány čerpal zejména v době husitské. Nelze zapomenout ani na rakouskými úřady popraveného Slavomíra Kratochvíla, vynikajícího grafika a karikaturistu Zdeňka Kratochvíla, nebo básnířku Marii Kratochvílovou. Velitelem čs. tankové brigády ve Velké Británii a později i v SSSR v 2. svět. válce byl generál Jan Kratochvíl. Nelze zapomenout ani na Jarmilu Kratochvílovou, mistryni světa a držitelku světového rekordu v běhu na 400 a 800 m. Mezi známé Kratochvíly patří i skladatel Martin Kratochvíl a mistr světa v kolové Miroslav Kratochvíl.

Slovo kratochvilný má adekvátní výraz se slovem zábavný. Kratochvilít je také název vzácného nerostu. Jedno ze staročeských přísloví a pořekadel zní „Zlý s sobě podobným největší kratochvíli mívá“, což by se v naší době mohlo vysvětlit jako nejvíce se pobaví zlý zase jen se zlým (nehodilo by se to dnes právě na spolek pana Jápetra, Hanse i Věry z televizních VyVolených?), nebo také v přeneseném slova smyslu vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá a možná ještě dále jako vrána vráně oči nevyklove. Místopisně slovo Kratochvíle je místní název v okrese Brno venkov, nebo zámek s názvem Kratochvíle u Prachatic. Zajímavostí možná je, že ze jména Kratochvíl

není až zas tolik odvozenin, jako z ostatních příjmení. Snad lze jen jmenovat Kratochvíl, Kratochvíla, Kratochvíle.

Příjmení Kratochvíl patří do kategorie jmen podle tělesných a duševních vlastností. První nositelé patrně uměli krátit chvíle, zřejmě nějakým příjemným způsobem. Ve středověku byl výraz kratochvilník určen člověku, který uměl udělat zábavu, při které se nikdo nenudil a někdy bylo i kratochvilné vyprávění lechtivějšího obsahu. Kratochvilník tedy ve středověku byl člověk zábavný, milý, příjemný a společenský. Mezi kratochvilníky byly pokládáni pak samozřejmě i různí ti kejklíři, šaškové, ale i herci.

Tolik tedy něco slov o příjmení Kratochvíl. A příště již se dostaneme ke třicátému nejčtetnějšímu příjmení a tím je Blažek. Tak nashledanou.

(Pokračování)

Victory of campus radicals *News Weekly* 2 April 2011

By the early 1980s, the campus radicals had risen to positions of power as tenured professors and department heads. Like a sleeper cell, they waited for their moment and seized it. The liberal arts were the main target: history, languages, English, anthropology, classical studies, political science, psychology were stripped of the accumulation of knowledge from the beginnings of Western civilisation in ancient Greece.

This treason against Western culture required smashing historically accepted definitions to create a new pedagogical omelette focussed on race, gender and sensitivity to other cultures. And right on cue appeared the accompanying chant: "Hi-ho, hi-ho, Western Civ has to go".

The first objective was to manufacture equality via a perverse affirmative action initiative by elevating underdeveloped nations to equal status with the world's greatest cultures. It was sold as "multiculturalism", and, consistent with leftist screeds, hid behind the skirts of a noble outcome - "inclusiveness" - i.e., it is good to study and respect all cultures rather than emphasis on the big achievers.

In this disguise, the real dirty work was undertaken: dismantling and de-emphasising the achievements of the Western world by dramatising its sins in order to "apologise" to the victims of imperialist exploitation and racism. To enforce the new credo on campus, the "politically correct" police attacked and discredited those that dared defy the party line, labelling offenders as racist, chauvinistic, homophobic, or, of course, imperialistic. In the cloister of academic freedom, free speech was extinguished.

Not only has history been "airbrushed" with Stalinist precision by the radical scholars, it hardly exists anymore in the minds of the under-50 age group. Current events to them rise up out of the ether since they have no information or skills to frame or interpret, even as the information society serves up instantly accessible information.

Extract from Bernie Reeves, "Can Niall Ferguson save Western civilization?", American Thinker, March 16, 2011.

URL: www.americanthinker.com/2011/03/can_niall_ferguson_save_civili.html

28. ŘÍJEN - VZNIK ČESKOSLOVENSKA

Přijďte jej s námi oslavit

v sobotu 29. října v 14 hodin

do Národního domu Sokola Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Prezident Klaus se během své zimní/letní návštěvy ve svých v mnoha zde absolvovaných veřejných projevech v australských médiích i během svých ostatních projevů v Austrálii nijak netajil se svými názory na – tak zvané – globální oteplování, a na fungování Evropské unie. Spíše naopak – jeho projevy se právě vyznačovaly zdůvodňovanými šlehy jak směrem proti zastáncům teorie o změně klimatu, tak proti stoupencům bruselských direktiv jednotlivým členům Evropského společenství. Například ve své věcné, dobře fundované, promyšlené, vynikající angličtinou pronesené a četně navštívené promluvě v canberském tiskovém klubu posluchačům výslovně potvrdil, že se mu nijak nezamlouvá být označován za euroskeptika nebo za kritika teorií o globálním oteplování planety, a že spíše nemiluje „euronaivky“ a naivní přijímání víry ve všeobecné oteplování, které pokládá za vědecky nedokázané. Přirovnával onu naivní víru k pokusům komunistů – pod jejichž režimem, jak zdůrazňuje, strávil přes čtyřicet let svého života – naivně a bezúspěšně regulovat životy občanů směrem seshora. Celý tento jeho projev byl vysílán televizní stanicí ABC. – Protože kategoricky odmítnul podrobit se prohlídce, nebyl v Canbere vpuštěn do budovy federálního parlamentu. Vtírá se myšlenka, že toto odmítnutí nelze nepokládat za pošetilou nepředloženost.

Rok 1937 byl asi posledním klidným a poměrně spokojeným rokem Československé republiky předtím, než na ni dopadla v plné síle zuřivost německého fanatika. Byl to ale také rok, kdy nás jako stát postihla veliká a nenahraditelná ztráta. Čtrnáctého září onoho roku zavřel na věky oči první prezident republiky **Tomáš Garigue Masaryk**, jeden z jejich zakladatelů, osvícený Evropan a jeden z nejslavnějších Čechů. Čechů? Byl spíše Moravanem, a rozhodně byl jak původem, tak i svým celým přesvědčením, Čechoslovákem. Vedle Svatého Václava, Karla IV, Husa a Komenského byl Masaryk nepochybně největší osobností našich dějin. Světovým filosofem nebyl, a ani se za něho nikdy nevydával. Byl ale především statečným člověkem a mužem širokého vzdělání, a jeho přičiněním, především jeho přičiněním, došlo ke vzkříšení samostatnosti našeho státu v rámci nově ustaveného Československa. Po vypuknutí první světové války odcházel po dobrém uvážení do exilu, nikoli do emigrace, jako vídeňským císařským dvorem neoblíbený český politik, a také jako Čechům málo známý a spíše velmi kontroverzní universitní profesor. Z exilu se vrátil jako vítěz a první prezident demokratické republiky v čele československé zahraniční armády. Pomáhal rozčlenit rakousko-uherskou habsburskou monarchii, v níž našemu národu bylo pouze trpěno hrát druhé, ba spíše až třetí náhradní housle. Nenechávejme si nakukávat samozvanými českými ani jinými historiky, jak chybným krokem to rozčlenění habsburské monarchie bylo... Obnovitel naší národní samostatnosti T. G. Masaryk byl skutečným našim Osvoboditelem, a jako takový se zasloužil o stát, jak to i věcně ustanovil jeden z prvních parlamentem přijatých zákonů republiky. Když v září 1937 tento první, odvážný a moudrý prezident naší republiky zemřel, odešel tak na věčnost velký člověk.

Tento časopis by se nemohl nazývat Věstníkem Sokola, kdybychom také nevzpomněli dne **výročí založení Československa**. Musil to být, ten osmadvacátý říjen 1918, tehdy jak v Praze tak i jinde na území českomoravském den slávy a opojné radosti. Dnes již mezi námi není pamětníků, kteří onen slavnostní den prožili jako dospělí lidé. O té bezmezné radosti se dnes už jen dočítáme. Na Podkarpatské Rusi, která se k Československé republice připojila poněkud později, ten památný říjnový den probíhal ještě za tuhého režimu ve válce poraženého leč rozezleného Uherska. Na Slovensku tehdy projevíli soudržnost s Čechy všichni uvědomělí Slováci, včetně Andreje Hlinky, podepsáním Martinské deklarace o dva dny později, třicátého října, ačkoli potom trvalo poměrně dlouho, než se po vleklých bojích se sokoly, legionáři a dobrovolníky z Čech a Moravy, a po energických zásazích ministra zahraničních věcí Eduarda Beneše na mírové konferenci v Paříži, vzpěčující se Maďaři konečně uvolili Slovensko – Horní Uhry! – vydat Československé republice. Jedním z „horno-uherských“ území, které Maďaři tvrdošjně odmítali vydat, bylo území samotné

Bratislavy, kterou Maďari neústupně prohlašovali za historicky uherské město. Tyto okolnosti kolem konečného osvobození po dlouhá staletí Maďary podmaněných Slováků se již po léta, po desítky let, přecházejí taktním, leč hlubokým mlčením, a je tedy věru načase jazyk nějak rozvázat... Leč konečné vymanění Čechoslováků z nadvlády habsburské Vídně musilo tehdy působit omamně. Znovu si i dnes připomeňme, že pod pokličkou rakousko-uherské monarchie se ve skutečnosti ukrývalo především všeobecné stranění – jednostranění – německému živlu ve státě, v jehož hranicích sídlila většina negermánská. Pokud jde o Maďary, již sám název oné monarchie jako Rakousko-Uhersko musilo být solí v očích Nerakušanům a Neuhrům v tom rakousko-uherském rámci etnicky ovládaným jednoznačně Vídní a Budapeští. V Praze až do poslední chvíle trvání monarchie „udržovaly pořádek“ honvédské vojenské jednotky maďarské, než je události přesvědčily o marnosti zachraňovat vídeňské císařství... Ani zde si nedejme samozvanými mudrci namlouvat, jak pošetilé bylo rozčleňovat rakousko-uherskou ulitu a zřizovat samostatný stát. Provolejme naopak, my potomci těch odvážných říjnových převratníků, provolejme i letošního října díky a slávu zakladatelům naší republiky a samostatnosti. Je nesporné, že v roce 1918 vzniklá Československá republika se brzy stala vzorným demokratickým státem ve Střední Evropě a zůstala jím, i když po nastoupení k vládě německého zuřivce byla nakonec demokracií jedinou a obklopenou diktaturami. K této tradici slušné demokracie se hlasme rozhodně i dnes.

Australskému cyklistovi Cadelu Evansovi se konečně podařilo letos zvítězit v každoročním prestižním cyklistickém závodě **Tour de France**. Toto Evansovo vítězství bylo samozřejmě halasně uvítáno veškerými médii v Austrálii – a je ovšem co oslavovat. Probíjet se po několik týdnů den co den na kole obtížným francouzským silničním terénem od Pyrenejí po Alpy mezi hustým davem spoluzávodníků, to není jistě žádnou maličkostí, a člověku napadá, že to je výkon mnohem obtížnější nežli třeba přeskočit jedním pohybem cvičební kozu nebo koně, za kterýžto přeskok se uděluje na Olympiádě i zlatá medaile. Zvítězit ve velice namáhavé cyklistické soutěži se zdá být mnohem a mnohem náročnějším výkonem vyžadujícím obrovské vynaložení tělesné i mentální energie! Čtyřiatřicetiletý Cadel Evans je ze státu Victoria a dětství prý trávil v Severním teritoriu. Provolejme mu třikráte, nejméně třikráte, hurá, hurá, hurá!

Kdo letos sledoval v televizi průběh Tour de France, třeba jen zběžně, nemohl nezpozorovat vlnu inzerátů týkajících se **automobilu Škoda**. Ony se tam objevovaly inzeráty ohledně škodovky už i vloni a v předešlých letech, nikdy jich ale nebyla tak velká snůška jako právě v letošním roce. Škodovka u startu, škodovka u cíle, značky škodovky namalovány na silnici, mezi doprovodnými auty to byla samá škodovka. Škodovka tu, tam i onde – škodovka sem, škodovka tam, jako ten Figaro. Stále ještě zatím s tím háčkem na tom „Š“ – ještě stále s tím českým háčkem. Jak dlouho to ale bude s háčkem? Ony se ty vozy vyrábějí v Mladé Boleslavi, to je pravda, a Mladá Boleslav je v Čechách – ale rozkazy tam českým výrobcům udílají Němci, němečtí poradci, němečtí odborníci – nu, a ven s tím: němečtí páni Mladé Boleslavi. Země, která poměrně nemnoho let po ukončení první světové války dokázala vyrábět a úspěšně prodávat několik různých značek automobilů, tatáž země dnes – po více než dvaceti letech po svržení bolševiků – tatáž země si poslušně nechává rozkazovat německými pány své jedné jedinké automobilky co vyrábět, jak vyrábět, kde prodávat, jak prodávat. To jsou dnes Češi skutečně tak otupělí, že to nechápou, trpělivě přehlížejí, nevnímají? Jak se zdá, nevnímají to, jen se neustále dovedou utápět v žabomyších bojůvkách, v tunelaření a podrazech, německým kapitálem vlastněná tisková media je v tom tichounce, leč mistrně podporují a směšné půtky mezi nimi záměrně rozdmýchávají. A Čížkové se hašteří a hašteří, a bruselské pány dosud poslouchají bez řečí. V úvahách o vojenském zabezpečení své země si dokonale popletli NATO s Evropskou unií a poslouchají rozkazy organizace, na jejímž vedení se nepodílejí. Takže ten háček na tom „š“ té škodovičky by se nemusel už ani nijak dlouho na ní objevovat. Nu, kdo chce ovšem kam...

Thanks to Gillard/Green government we have something to look forward to:

Adam Creighton, research fellow at the Sydney-based Centre for Independent Studies:

“The bewildering array of new programs and quangos that accompany the CO₂ tax betray a government deep in the pocket of Big Bureaucracy, with a blithe disregard for public money. The Department of Climate Change was a mere entrée of fiscal excess. Australians will soon savour the Clean Energy Finance Corporation (replete with a cool \$10 billion to “invest”), a Clean Energy Regulator, the Climate Change Authority, and the Australian Renewable Energy Agency. Also in the pipeline are additional big-spending bureaucratic bodies, such as an Indigenous Carbon Farming Fund, a Biodiversity Fund, Carbon Farming Skills Initiative, and the Land Sector Carbon and Biodiversity Advisory Board. And there's to be a Clean Technology Investment Program and the Clean Technology Innovation Program as well as Energy Efficiency Information Grants, the Clean Technology Food and Foundries Investment Program and the Clean Technology Focus for Supply Chain Programs.”

Retired Sydney law academic, Professor David Flint, says of CO₂ emissions trading:

“This is not a real market but an artificial construct concocted by bureaucrats and academics to be rorted by merchant bankers.”

BEAUTIFUL PRAGUE is to be featured in **ART EXHIBITION** at Sokol Sydney 16 Grattan Crescent Frenchs Forest. **Cam Lavac (Kamil Hlaváč)** is an artist and professional photographer who was born in Prague. He is also a best-selling novelist. Combining his photographic expertise with his artistic skills, he has perfected a unique method to create fantastically beautiful, true to life digital art. Having recently returned to Sydney from a trip to Prague he has produced a series of magnificent digital artworks featuring the jewel city of Europe. Do not miss this exhibition which will open on 6 November at 4 pm and will run for two weeks during which time you and your family and friends can view this must-see, unique exhibition and have the opportunity to purchase these original works at very affordable prices. Ordered artworks will make an ideal Christmas gift and can be picked up at Sokol in time for this occasion.

V polovině srpna opět vystoupila v sokolském Národním domě v Sydney umělkyně **Lenka Muchová se svými českými loutkami**. V jejím divadélku děti zhlédly pohádku Boženy Němcové Lesní žínka v anglicky hovořené parafrázi promlouvané Lenčinou australskou spolupracovnicí Annou Jarrett. Anglický slovní doprovod byl ale též provázen a protkán českými i slovenskými písněmi zaznívajícími ze zákulisí ze sladkých českých i slovenských hrdel renomované loutkářky Lenky a její pomocnice sestry místostarostky Edity Berntsenové, která se hbitě mihala mezi kuchyní, koláčky, hosty a loutkovým zákulisím, jak jen se svižná novopečená babička Edita dovede kmitat. Zdálo se, že přítomné děti si přišly na své, a je si jen přát, že jednou konečně uslyšíme Lenku Muchovou samu ze zákulisí promlouvat vlastními slovy, vlastním hlasem. Že má hlásek zvučný a lahodný, o tom pochyb nemáme... Přítomní rodiče mladých diváků měli též opět příležitost prohlédnout si v „divadelní místnosti“ pečlivě uspořádanou výstavku fotografií ze života presidenta Masaryka a jeho rodiny, spolu s citáty z jeho děl... Přítomen s manželkou i dětmi byl také český konsul v Sydney, pan Pavel Pitel. Pan konsul se se Sydney bude loučit již počátkem září, a viděli jsme ho tentokrát u nás v sokolovně asi naposled. Tak to bohužel v tom diplomatickém životě chodívá – zástupce z České republiky si tu na své místo zvykne, zvykneme si i my na něho, a potom se dostaví nějaké to cunami z Černínského paláce, a je konec. Přejme tudíž panu konsulovi i jeho milé rodině další úspěšná léta plodné práce!

Během téže srpnové neděle byl také promítán v prestižním sydneyjském kině Dendy v rámci festivalu kanadského filmu delší a poučný **kanadsko-slovenský film** s titulem **Modra**. Modra, místo skvělé slovenské keramiky na západním Slovensku, se ukázalo být rodištěm kanadsko-slovenské režisérky onoho filmu, v němž hrají hlavní role i její dvě děti, syn s dcerou. Kromě oné modranské keramiky, o níž

v onom filmu nepadlo ani slovíčko, jsme jako diváci shlédli malebné městečko Modrou i s okolím, ba i zajímavé záběry z Bratislavy. Film byl uveden proslovy zástupce kanadského festivalu a komentován slovenskou velvyslankyní v Austrálii paní Evou Ponomarenkovou.

Lovec perel Bojar

RETARDOVANÁ DEMOKRACIE - I. část: Kde je dno?

Milan Hulík 1. 4. 2011

Nelze ho doměřit. Všechny hloubkoměry selhávají. Nelze proto ani určit, kam až může klesnout česká společnost za další pěti – desetiletí. Dvaadvacet let po návratu demokracie, se Česká republika a její společnost staly ponorkou s pokračujícím ponorem a není dne, aby ranní tisk a zprávy na internetu nehlásily propad o další metry.

Česko, zbytek původního Československa, je dnes svobodná, suverénní a demokratická země začleněná do západních evropských struktur, nepodléhající žádné zahraniční moci a jejím tlaku či dirigování. Vize, za kterou bojovali legionáři v první světové válce a stejně tak čsl. vojáci ve druhé světové válce, se naplnila. Tato vize však bere rychle za své a již dnes by Česká republika měla změnit svůj název na **ČKR – Česká kleptokratická republika**. Dvaadvacet let po změně režimu má Česko takový index korupce (podle CPI – Corruption Perception Index), který ji zařazuje mezi africké země. Podle ředitele TI (Transparency International):

Je třeba zásadně rozhýbat vyšetřování protikorupční policií a posílit speciální policejní útvary pro vyšetřování korupce „bílých límečků“ a praní špinavých peněz, stejně jako práci policejní inspekce a ÚOOZ. Efektivita vyšetřování ÚOKFK je velmi nízká, nejde po „velkých rybách“ a působí spíše jako hra na vyšetřování. Policii chybí schopnost adekvátně využívat stávajících právních nástrojů a naprosto selhává vyhledávání a zabavování zisků z trestné činnosti. Práce policistů je přehlčena byrokratickými postupy bez odpovídajícího výsledku v efektivitě. Jsme přesvědčeni, že odpovědnost za tento neutěšený stav může jít za konkrétními politiky a policejními funkcionáři. Proto by mělo MVČR zvážit i možnosti personálních změn ve vedení celorepublikových útvarů. TIC požádá tento týden dopisem ministerstvo vnitra o analýzu efektivitu a činnosti protikorupční policie, o informace, na čem reálně pracují, jak probíhá operativní činnost, jaké má výsledky a o přehled konkrétních dotažených případů. Dosud takové informace veřejnosti nejsou k dispozici.

- **Stabilizace soustavy státního zastupitelství.** Jsme svědky rozvrácené soustavy a hluboké vnitřní nespokojenosti, která je neudržitelná a zásadně ohrožuje kvalitu vyšetřování trestné činnosti. Je absolutně nutné, aby vláda urychleně dořešila personální situaci na Nejvyšším státním zastupitelství a neprodužovala nepřijatelnou agónii. Schopnost objasňovat hospodářskou kriminalitu stále klesá a to logicky vyvolává pocit beztrestnosti u pachatelů a beznaděje u občanů. Vláda musí přijmout adekvátní systémové změny, které státní zastupitelství postaví na nohy. Dalším destabilizujícím faktorem je také nerovnováha platů, kdy reálně soudci mají větší možnost své platy bránit, zatímco státním zástupcům se platy snižují.

- **Stabilizace úředníků přijetím zákona o státní službě.** Zdá se, že tento úkol nepochopitelně vypadl z vládních priorit a není jasné, zda a kdy bude předložen. Dlouhodobě neřešená situace подрývá nezávislost a profesionalitu veřejné správy a politizuje veřejnou správu, která je tak kořistí politických stran. TIC očekává vážnou diskusi nad legislativním řešením postavení úředníků a omezením politických vlivů.

K tomu dodejme, že to vše mělo být dávno provedeno, stejně jako reforma zdravotnictví, důchodová; dávno se měla stát funkčním systémem včetně státního zastupitelství, policie a celé státní správy. Skutečnost, že v ČR dosud neexistuje zákon o státní službě, který by stanovil povinnosti zaměstnanců a zaměstnavatele – státu, není jen zoufalá, ale přímo tragická; říci, že tomu zabránila zkomunizovaná levice a zkorumpovaná pravice již dávno nemůže stačit. Protože by to jinak muselo platit i obráceně. Tou hlavní příčinou nejsou jen přežívající manýry socialismu z doby vlády KSČ, ale jejich stálé obnovování trvajícím kontinuitou a dále existující a politizující komunistickou stranou. Musíme být přesnější, nejde jen o strašáka komunismu, ale o to, co komunisté v obrácené podobě označovali jako

„buržoasní přežitky“. K pochopení musíme jít k Freudovi, k jeho učení o podvědomí – jen tak můžeme pochopit, že to co by mělo postupně mizet, může vyrůst znovu a znovu ze zažitých a opakovaných stereotypů, tedy z toho, co psychologové označují jako „esprit de corps“. A je jedno, zda jej v sobě nese starší člověk, který svůj produktivní život prožil v komunistickém Československu nebo jej přijímá člověk mladý a třeba vystudovaný na Západě. Ten se znalostí angličtiny si může říci „Elementary Dear Watson“ a přizpůsobí se. Myslím, že jedním z hlavních důvodů těchto přežitků a nově se rodících, je příklad politiků. Ti, kteří mají jako služebníci občanů (jak legračně to dnes zní) jít příkladem v kultivaci veřejné morálky, vyznávají ale opačnou zásadu: „*Když máš možnost si přilepšit, byl bys blbý, kdybys to neudělal, protože to dělají všichni.*“ Tato zásada je spojena s druhou: „*Můžeš si dělat co chceš, ale nesmíš Tě chytit za ruku.*“ Je to jen jiná formulace starého socialistického: „*Kdo nekrade, okrádá rodinu.*“ Dalo by se to dnes vyjádřit jako „malá domů po rudých kolejkách“. Přímo geniálním vyznavačem těchto zásad, byl mladý, kdysi podle Václava Havla nadějný politik, Stanislav Gross, nejdříve předseda Klubu mladých socialistů, později poslanec, ministr vnitra a předseda vlády České republiky! V současné době se stal ručičkou korupčního barometru – až mu ukáže směrem do vězení, začne v ČR svítat právnímu státu.

Výše uvedené hodnocení indexu korupce je oficiální. Skutečná situace je mnohem horší. Oznámením trestného činu se oznamovatel vystavuje nebezpečí velkých nepříjemností, někdy i smrti ze strany mafie nebo tajemného zmizení. Těch neoficiálních hodnocení je plno. Jedno z nich vyslovil česko-americký spisovatel žijící v Chicagu Jan Novák: „...v ČR je dnes situace stejná jako v Chicagu ve 20. letech minulého století. Všechno je možné si koupit, soudce jako policajta“. Dodejme, že i vraha a vraždu. Před očima veřejnosti naprosto drze a způsobem přesahujícím židovský výraz „chucpe“, jsou rozkrádány miliardy z veřejných prostředků, z nichž jen část končí opět „v rukou státu“, budeme-li za něj pokládat i politické strany (zejména ty u moci), které z rozkrádaných veřejných prostředků dnes financují nejen sebe, ale i své nadějně politiky (kauza Drobil). Tito lidé, většinou ovládající hlavní politické strany systémem tzv. kmotrovství, jsou nepostizitelní podle římské zásady „princeps legibus solutus“ (vládnoucí stojí nad svými zákony). Vláda nové pravicové koalice se prohlásila za protikorupční a krátce nato její ministr vyzval státního úředníka, který mu přišel oznámit chystanou krádež několika miliard, aby důkazy o tom zničil (sic!) a odměnou mu mělo být nové, vyšší, teplé místo.

To všechno vím z novin. Ale před několika dny jsem provázel jako advokát jednoho česko-kanadského podnikatele, chtějícího podnikat se zajímavým zemědělským produktem. Majitel podniku, který nás přijal, klidně a před několika svědky z naší strany prohlásil, že ke kupní ceně se musí mimo smlouvu započíst „odměny“ pro něj a některé jeho podřízené a kooperujícího veterináře, hygienika atd. Klidně, drze a s úsměvem prohlásil: „*Jinak si tady neškrtnete.*“ Korupce není totiž dnes něčím mimořádným, něco co je šeptem, ale oni to mají za normální. Není se třeba ani bát – každý trestný čin vyšetřují přece orgány v místě činu – a oni ty svoje (také přece), znají.

Kolabující nespravedlivá justice u jejichž vyšších soudů kralují exkomunisté, zkorumpovaná policie, mafie na některých vysokých školách – absolventské tituly získané za 1-2 měsíce namísto 5-6 let, které nelze odebrat, představitelé komunistické strany prohlašující účastníky třetího odboje za teroristy a velebící Pohraniční stráž! Počet zavražděných či zmizelých podnikatelů již převýšil počet lidí popravených z politických důvodů v 50. letech. Podezřelé společnosti se sídlem v Panamě, Irsku či na Marshallových ostrovech vyhrávají své spory z fiktivních konkursů a ničí drobné české podnikatele, za jejichž převedený majetek mafie nakupuje nevěstince a bary v západní Evropě.

Díky internetu začínají po mailových adresách putovat různé manifesty a výzvy. Není divu, že jeden z prvních sáhl do historie, která, jak známo se opakuje:

„Tak jako hejno krkavců snesli se na tuto zemi,
aby vyklovali každé zrnko zlata a stříbra.

Nemají slitování.

Jejich srdce jedovatěla touhou po bohatství.

Se vším kupčí, všechno prodávají.

Chceš pokřtít dítě? - Zaplat!

Chceš loupit a vraždit? - Zaplat! ...a bude ti odpuštěno.
Ale pak, kdyby sám ďábel zaplatil, vstoupil by na nebesa?
A za peníze takto vydřené z chudého lidu
koně krásné chovají,
čeleď nepotřebnou drží,
v kostky hrají a
na své kuběny kožichy drahé věší,
zatímco Kristus chodil bos a neměl, kde by hlavu složil...“

Každý ví, kdo byl za tuto pravdu upálen. Snad se to nestane i česko-japonskému podnikateli panu Tomio Okamurovi, jehož dva manifesty jsou zatím nejlepšími, které se na internetu objevily. Jak odborností, zasvěceností i krásnou češtinou. Bohužel, nelze než uvést krátké citáty:

„Pokud by se veřejné zakázky lépe vypisovaly a organizovaly, ušetřené peníze by smazaly většinu schodku státního rozpočtu.“

„Na garanta úspor se pasoval Miroslav Kalousek ověnčený skandály z předražených nákupů na ministerstvu obrany. Ten politik, který léta spoluvedl i vedl KDU-ČSL odpovědnou za ministerstva, kde se rozkrádalo nejviditelněji – tedy na obraně a dopravě. Ten ministr, který dnes přijímá úředníky vyhozené pro podezření z korupce z jiných ministerstev.“

A dodejme – ministr, považovaný mnoha novináři za hlavu zbrojařské mafie. Ještě něco smutnějšího – ano – pan ministr a kníže Schwarzenberg na otázku, zda mu nevádí aféra s padáky¹ v době, kdy Kalousek byl ekonomickým náměstem na obraně, odpověděl, že se jej na to ptal a on mu sdělil, že s tím neměl nic společného. Pamatujete na konec kariéry západoněmeckého kancléře Willyho Brandta? Kontrarozvědka BRD zjistila, že jeho tajemník Guillaume je agentem Stasi a důvěrně o tom kancléře informovala. Kancléř jim pak odpověděl: *„Já jsem se jej na to ptal a on mi řekl, že agentem není“*. Byl to konec kancléřovy kariéry.

Martin Zvěřina byl v LN v článku „Férovost jsem já“ (26. března 2011) ještě výstižnější, o angažmá Miroslava Kalouska v cause Alexandra Vondry ProMoPro napsal: *„Nevadí Vondra, vadí to, že by skončila na obraně praxe, která skvěle živila jistou obchodnickou komunitu, samozřejmě pouhou shodou okolností přátel Miroslava Kalouska.“*

A Okamura pokračuje: *„Šetřit se musí. Pokud ale vláda chce, aby se lidé obětovali za zlodějny druhých, měla by je o peníze žádat méně arogantně. Měly by padnout na kolena a o peníze své občany s pokorou prosit.“*

Že se krade, vlastně multikrade, se ví, ale jak Okamura poznamenává, kdysi hláсанé heslo T. G. M. *„Nebát se a nekrást“* doba modifikovala tak že *„lidé se dnes dělí na ty, kdo se nebojí a kradou a na ty, kdo nekradou, ale bojí se zlodějům otevřeně postavit.“*

A snad nejdůležitější postřeh pana Tomia je, že již *„není rozdíl mezi pravíci a levíci“*, a k tomu dodávám: mluví-li vláda pravice o svém protikorupčním programu, stačí returnovat slovem „Opencard“ s ozvěnou Magistrát, Drobil, Topolánek, Dalík, Ouzký, Cabrnach, Tlustý, Lajos Bácsz a Rádživ Sinha...

A ČSSD? Pan Sobotka, zatímní vůdce této strany, který volá po nápravě, si z poslaneckých náhrad ušetřil na několikamilionový byt. Nová hvězda strany Michal Hašek získal podezřelý doktorát na jedné soc. demokratické universitě. Opravdový kritik však zvolá Memento Gross! A ozvěna? Kraus, Hulínský, Vlček, Tvrdík...

Pan Okamura uvádí, že *„i v dalších vyspělých zemích se veřejné peníze rozkrádají stejně jako u nás. Rozdíl je v tom, že když to praskne, jdou viníci do vězení. V USA na desetiletí. V Japonsku takový politik spáchá sebevraždu, aby předešel veřejné hanbě. Ne tak u nás. Jako by stále platilo staré heslo: Kdo nekrade, okrádá rodinu. Severočeský boss a exsenátor ODS Novák je od roku 2003 obviněný z korupce a braní úplatku ve výši 40 milionů a přesto vliv ve straně nepozbyl. Sociálně demokratický hejtman Palas (bývalý ministr zemědělství) má za sebou zřejmě daleko větší zmanipulované zakázky a vládne podle všeho stamiliony. Dnes je dokonce senátorem a jeho vliv v ČSSD je nepřehlédnutelný. Vážím si bohatých lidí, kteří svůj majetek nabyli poctivě. Když ale vidím, že desetimiliony utrácí za luxus státní úředníci, ministři, náměstci, hejtmané, pak zpozorním. Ne tak česká policie nebo finanční úřad. Nás*

¹ Zakázka na nové padáky pro armádu v hodnotě několika stovek milionů byla zadána firmě

prosté smrtelníky přitom pronásledují a trestají úřady i pro nezdaněnou pětikorunu. Obyčejný zaměstnanec je státem oškubaný, ještě než se mu výplata dostane do ruky. Pak je tu sorta lidí, která vládne stamiliony, aniž by mohla doložit jejich původ. Spojují je dvě věci – jednak klidný spánek, protože po původu jejich majetku se nikdo nepídí, hlavní poznávací znamení je silný politický vliv a napojení na některou z politických stran podílejících se na vládě. Nejen na celostátní, ale i na vládách regionálních a samosprávných.“

Socialismus a současný demokratický režim se neliší jen svobodou slova, volným cestováním, svobodnými volbami, ale i tím, že za socialismu byl trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví nejtěžším trestným činem s vyšší sazbou než za vraždu. Rozkrádání veřejných prostředků v ČR je však od milionů nahoru prakticky beztrestné – za předpokladu, že pachatel je napojen na politiky (nebo je jím sám) a odevzdá jim požadovaný desátek (dnes milionátek). Ale co je horší, jak ukázala kauza Drobil, veřejné prostředky se rozkrádají za aktivní účasti politických, respektive vedoucích politiků politických stran a tyto prostředky pak slouží k jejich financování vedle příspěvků členů a příspěvků ze státního rozpočtu a vzhledem ke své výši, jsou zřejmě zdrojem primárním. A přitom nějaká „malá“ či „velká“ domů nehrají roli. Jak může stát potom trestat krádež miliard, když se kradou pro něj?

Citoval jsem záměrně jiné zdroje, aby ono demokratické finanční inferno nebylo pokládáno za můj výmysl. Kdo za to vše nese odpovědnost? Budeme-li dále mluvit o Václavu Havlovi, pak jen proto, že on byl tím, kdo nesl největší odpovědnost kormidelníka, který natočil osvobozenou českou lodičku do nového demokratického kursu. Budeme psát i o tom, že to nebyl jen on. Ale byl nejen kormidelníkem, ale i ideologem nového demokratického kursu.

Nebudme ironičtí k již tolikrátě vysmátému heslu Václava Havla o vítězství pravdy a lásky nad lží a nenávisť. Křesťané vědí, že Ježíš svojí smrtí na kříži dal příklad sebeobětování pro jiné a s poselstvím lásky k bližním přišel na pozemský svět. Přinesl ale svým apoštolům i zklamání, když nenastolil Boží království hned, jak očekávali. Jeho sebeobětování však kultivuje lidstvo již 2000 let a křesťanství mu dalo i základy jeho kulturní a civilizační existence. Proto nelze nic namítat i proti polistopadové parafrázi Ježíšova poselství Václavem Havlem. Zatímco Ježíš je však vyslovil v době hlubokého úpadku židovského národa porobeného Římany, tak jeho vyslovení po návratu demokracie v listopadu 1989 mělo zničující efekt! Bez ohledu na srandovně konec komunistického režimu a kapitulaci vyděšeného politbyra KSČ, zůstávali v zemi tisíce lidí, kteří nesli odpovědnost za zločiny komunistického režimu. Zůstávali dokonce i někteří pachatelé zločinů z padesátých let. Žil estébácký bijec Pich-Tůma, žil zločinný prokurátor Vaš, (ještě žije s důchodem 21.000. - Kč), který přivedl na šibenici generála Píku a jiné nevinné oběti, žije ještě dnes estébácký vyšetřovatel Mácha, který umučil faráře Toufara. Ti se mohli a ještě i dnes jistě smějí heslu o vítězství pravdy a lásky. Ježíš ale řekl: **„Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj, nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč“** (Mt10, 34). Nechci vinit Václava Havla z neznalosti evangelia, **ale absence jakékoli pokory u viníka činí odpuštění nesmyslným.** I zde si vezměme na pomoc Ježíše. Podle něj odpuštění dosáhne jen ten, kdo se pokáním promění. A oni se neproměnili, protože jej neučinili. Heslo: *„Nejsme jako oni“* pak sametovou revoluci dovršilo v hořkou grotesku. Nebylo prvním paradoxem dějin, že lidé stateční a charakterní, kteří obětovali svoji svobodu a majetek za jiné, jim potom svojí naivitou a pseudohumanismem vytvořili svět, kde nelze dohlédnout konce nespravedlnosti a nového zla. Jestli Václav Havel odpustil za sebe a s ním např. i Dana Němcová, Jan Sokol a další lidé z jeho okruhu, kterým dnes odpůrci Václava Havla přezdívali „pravdyláskovci“, byla to jejich věc. Zde můžeme poznamenat, že spasitelé, většinou levicoví nebo pacifističtí intelektuálové, hodlající vytvořit nový spravedlivý svět založený na „lásce“ jej mohou uplatnit jen na základě obecného souhlasu. Společnost nemůže být založena na lásce, jen na demokratické kázni a jak píše Ladislav Jehlička ve svém „Křiku koruny svatováclavské“ (Torst 2010), elita může kázeň vynucovat jen tehdy, je-li opravdu elita. A ta v historii Československa jej musela ve velké části dvakrát opustit. Stejně tak má Jehlička pravdu, že společnost založená na lásce nemůže nikdy fungovat, fungovat může jen společnost založená na povinnosti, odpovědnosti, spravedlnosti a výkonu. A dodejme, také na demokratickém právním řádu.

Ale ani ústava nedala prezidentovi právo odpouštět za jiné. A již vůbec ne právo navázat na minulý režim kontinuálním pokračováním jeho nemravného právního řádu a ponecháním ekonomické moci v rukou jeho pretoriánů. Pokud jsme si vzali ke srovnání výrok Ježíše, pak jen proto, že právní a historická komparatistika by dopadla pro Václava Havla mnohem hůře. Politologie a historie často odlišují politický omyl od zločinu pomocí známého výroku francouzského ministra zahraničí Charlese M. Talleyranda, který poté, co Napoleon nechal z Badenska unést a zastřelit nevinného bourbonského prince, vévodu Antoine d'Enghiena, prohlásil: „*Je to víc než zločin, je to chyba.*“ A setrváme-li ještě chvíli ve Francii, citujme dalšího jejího aristokrata, Françoise de la Rochefoucaulda: „*Slabost je jediná chyba, kterou není možno napravit.*“ Česká polistopadová historie se stala černobílou. Nejen osobní přátelé Václava Havla a tzv. „pravdyláskovci“ na něj nedají dopustit, tento symbol sametové revoluce má mimo zahraničí i v bývalém Československu řadu dalších obdivovatelů. Již v předchozím díle našeho „retardovaného“ seriálu jsme jej označili za vynikajícího představitele pasivní opozice gándhiovského typu. Nejsem znalec dramatu, ale jeho eseje jako „Moc bezmocných“, „Slovo o slovu“, „Politika a svědomí“, „Dopis Gustávovi Husákovi“ nebo „Děkovná řeč Erasmu Rotterdamskému“ vstoupily do historie, alespoň do té doby, dokud budou existovat totalitní nebo autokratické režimy.

I jeho nešťastné působení v polistopadové politice má řadu velkých momentů. Jeho popularita (ať již z jakéhokoliv důvodu) v zahraničí naší republiky velmi pomohla, a po počátečním pomýlení z přecenění svého zahraničněpolitického významu (zrušení NATO, role usmírovatele palestinsko-arabského konfliktu atd.), to byl Václav Havel, kdo pevně držel a drží praporek atlantického společenství a přátelství s USA. Bohužel, jeho tragédie spočívá v tom, že právě ON, kdo ve shora uvedených esejích tak jasně a jasně definoval mravní hodnoty, kterých je nutno se držet i v politice, položil základy české demokratické kleptokracie. V každém případě Václav Havel byl po převratu člověkem s mravním kreditem, jaký měl málokdo. Za své přesvědčení a protirežimní aktivity se nebál jít do vězení a v době prvního věznění za činnost ve VONSu (Výbor na obranu nespravedlivě vězněných) na přelomu 70. a 80. let jej téměř ze zdravotních důvodů nepřežil. Z doby nuceného studia marxismu si pamatují učení o materialistickém determinismu - o ekonomické základně a duchovní nadstavbě. Na tomto Marxově učení něco bylo. Nikdo ale nezměřil (a ani to nejde), jaký při vytváření dějin je poměr mezi tímto determinismem a úlohou velkých osobností. Jsem však přesvědčen, že kdyby tehdy existovala osobnost typu např. generála de Gaulle, tak by komunistická základna u nás vzala brzy za své. Levicový intelektuál odnášející si z dětství stigma dítěte z bohaté rodiny a pohybující se vždy ve vyhraněné společnosti a jak o Václavu Havlovi konstatuje Jan Drábek²: „...*ve světě se těšil obrovskému obdivu a na Hrad se hrnula jedna státní návštěva za druhou. Ovšem a možná právě proto přehlédl občas prezident Havel některé detaily každodenního života v republice. Neměl děti a vlastně nevěděl, co jsou existenční problémy.*“ Myslím, že jsem se dostatečně vyznal ze své úcty k Václavu Havlovi, abych mohl citovat i bonmot jeho přítele režiséra Miloše Formana, který jej poznal na škole v Poděbradech. „*Vašek neuměl hrát fotbal, ale vždy musel být u míče.*“ Svými řádky o Václavu Havlovi jsem se jen neuměle pokusil vyjádřit názor, že člověk jeho založení a povahy nebyl nejvhodnější osobou, která by byla schopna se vyrovnat s komunistickou základnou. Potvrzuje mi to opět Jan Drábek: „...*takže disidenti nakonec vyhráli volby v roce 1990 a vzápětí se ukázalo, že to byla vlastně katastrofa. Částečně proto, že neuměli vládnout – poněkud si vládnutí pletli s květnatou debatou. Z velké části to bylo ale také proto, že jim zezdola nepřicházely žádné srozumitelné pokyny. Stále to ještě byla vertikální společnost. Směrem dolů. Žádné kvašení, žádné signály zezdola. Dobré vládnutí bylo pro lidi stále ještě pojem vládnutí shora. Něco, z čeho má člověk užitek, aniž by musel jakkoli přiložit ruku k dílu. A jestli tady toho dobrého vládnutí moc není, tak se alespoň na všechno u piva hezky nadává. Tento*

---

² Syn bývalého generálního prokurátora Jaroslava Drábka, žalobce v procesu s K. H. Frankem, osvětlimského vězně a po únoru 1948 exulanta v Americe, který po dočasném návratu po listopadovém převratu působil na ministerstvu zahraničních věcí a o svých zkušenostech s postkomunismem napsal jako třetí díl svých pamětí knížku *Po uši v postkomunismu*, dosud nejlepší svědectví o devadesátých letech v ČR.

úvoj ovšem neunikl pozornosti mazanějších politiků. Ti využili času, který jim poskytli disidenti, když byli u vesla, aby se patřičně zorganizovali v partaje. Taký k tomu, aby poslechli rad profesionálních politických poradců ze Západu. Ti jim ukázali, jak nejlépe nastylizovat své sliby a jak je pak nejefektivněji rozšiřovat. Další volby pak už disidenti a diletanty na celé čáře prohráli a ve vedení je vyměnili prohnání profesionálové. Nezátížení přílišnou sentimentalitou přišli s mazanou kupónovou privatizací a vzápětí hodili přes palubu hospodářsky zaostalé Slovensko. Noví vládcy však už byli podstatně pomalejší, když přišlo na reorganizaci a utužování institucí, bez kterých se žádný demokratický systém neobejde – soudnictví, policie a jiných státních řídicích systémů.

Není nutné se vším souhlasit, se Slovenskem tomu bylo např. trochu jinak, ale dvě věci bych chtěl zdůraznit. Neumět vládnout bylo pochopitelné, proměna pronásledovaných disidentů ve vládcy byla jimi nezvládnutelná. Viděl jsem to sám ve svých dočasných státních funkcích. Někdy to mělo až komické rysy. Bývalý vlasatý disident, vyznavač undergroundu zvyklý na pivní řeči v hospodě, byl najednou důstojníkem nové tajné služby disponující služebními průkazem a služební zbraní. Mlčenlivost, tajné operace, konspirace? Legrace! Všechno končilo v hospodě.

Ale první zdůraznění. Učitelem vlády se stal Marián Čalfa, který se tak z komunistického Šavla stal demokratickým Pavlem. A dokonce přítelem Václava Havla, kterému tím, že zpacifikoval komunistický parlament, umožnil stát se ještě před koncem roku 1989 prezidentem. Jejich přátelství tak položilo základní kámen nové, sice již demokratické, ale také postkomunistické společnosti. **To byla ona tajná dohoda s komunisty!** Ne s Jakešem, Urbánkem nebo Adamcem, ale s Čalfou přecházejícím na druhou stranu barikády. A skutečně tajná – protože ani historici dodnes neví, co si tito muži tenkrát řekli. Jen Petr Pithart prohlásil, že po návratu byl Havel jakoby nový člověk. Ale člověk nemusí být kryptografem, aby onen rozhovor dešifroval. Výrokem Království za koně se proslavil Richard III. Budeme daleko od pravdy, když rozluštěnou tajenkou bude: **„Moc za odpuštění a ponechání prebend“?** Jedině tak mohl Marián Čalfa, první demokratický premiér získat komunistické poslance Federálního shromáždění, aby jednohlasně zvolili Václava Havla prezidentem. Protože se nenašel ani jeden, který by hlasoval proti nebo se aspoň zdržel, poskytl tak důkaz o své zbabělosti a také o tom, jak gumové bylo jejich komunistické přesvědčení.

Druhé zdůraznění představuje fakt, že leckteré „západní“ rady bez znalosti fungování „pravidel“ socialismu a života v něm, byly plané a někdy měly za následek pravý opak zamýšleného. Ani historie, ani politologie a další vědy neměly recept, jak s co nejméně ztrátami změnit ne jen totalitní systém, ale především jak přeměnit bahnitou vodu marxismu, ve kterých se rybaří v ČR dodnes, v přeje, byť dravé, ale skutečně demokratické.

Jan Drábek poté co zjistil, že demokratizace se v jeho zemi, kam přijel nadšeně pomáhat, nekoná, odjel zpět do Kanady. Ač přišel domů pomáhat, nakonec zjistil, že jeho skutečný domov je v Kanadě.

Cítí však zestárlý a unavený Václav Havel, že kontinuita se socialistickým právem a řekněme rovnou, kontinuita s normalizací, vše-odpuštění podle zásady „nejsme jako oni“, ponechání komunistických struktur a KSČ v klidu, bylo začátkem toho nekonečného tunelu na trpělivost slušných lidí? Nebo se definitivně naplnilo zklamání Ferdinanda Peroutky, když zjistil, že ona národní demokratická psychologie, kterou chtěl již za první republiky vyvolat svojí knihou „Budování státu“, nevznikla a již nevznikne? Připíšeme Václavu Havlovi jeho hodnocení E. Beneše, o kterém Peroutka napsal: „*Nemluvme o vině jednoho muže, Beneš byl jen atomem národní vůle. Nebylo by mu ani dovoleno, aby si počínal jinak*“³? Toto hodnocení prezidenta Beneše nechť kriticky přezkoumají historici. My ale i bez nich víme, že Edvarda Beneše v roce 1938 a 1948 a Václava Havla v roce 1989 dělila přinejmenším jedna věc. Beneš stál podvzákráte pod obrovským tlakem a za jeho nepřáteli stáli v pozadí největší géniové zla - Hitler a potom Stalin. Havel však nebyl pod žádným tlakem a kromě pidi - nepřátel, jiné neměl! Nebylo komu ustupovat a koho se bát. Žádná záchrana národa, žádné nedozírné následky. Jen jástot davů a představa druhého Masaryka. Mlčel jsem, když mi paní Dr. Anna Masaryková, dcera Herberta Masaryka a tedy vnučka T. G. M. nadšeně řekla: „Pane doktore, máme druhého tatíčka“. Ale přesto jsem věřil; Havel představoval i pro mě rodovou kontinuitu s první republikou, její demokracií a nakonec

³ Přítomnost, říjen 1938, stať „Zavinil to jeden muž“?

i s jejím prvním prezidentem! Jednu věc měli však oba prezidenti společnou. Neradi naslouchali jiným, svoji pravdu měli za zjevenou a své oponenty považovali za nepřátele. Mám k tomu osobní zkušenost. V roce 1992 na podzim mě Václav Havel pozval na oběd poté, co rezignoval z funkce prezidenta po přijetí deklarace o svrchovanosti Slovenskou národní radou. Přijel jsem tehdy z Německa, kde jsem se z titulu své funkce na Generální prokuratuře seznamoval v týmu státních zástupců a vyšetřovatelů z BRD s vyšetřováním komunistických zločinů v bývalém státě dělníků a rolníků - v NDR. Václav Havel opět usiloval o funkci prezidenta nového státu - České republiky a chtěl přijít na tiskovou konferenci jako znalec problematiky vyrovnání se s komunistickou minulostí. Nevzpomínám na ten rozhovor rád. Po zkušenostech z Berlína jsem se mu pokoušel vysvětlit, jak to vypadá v „českém podhradí“, co se mělo udělat a neudělalo, ale Václav Havel se stále držel jakési své ideje o nastolení právního stavu, zatímco já jsem mluvil o právním státě. Nepodíval se mi do očí, hrál si s krabičkou cigaret a bylo jasné, že posly špatných zpráv nemá rád. Potvrdil mi to i Jan Drábek, který ve své knížce píše: „*Prezident Havel kolem sebe prostě neměl rád lidi, jejichž názory na celkem základní otázky se neshodovaly s jeho*“. Je to zřejmě vlastnost vrozená našim demokratickým prezidentům, stejně tak neměl rád oponenty prezident Beneš, o Václavu Klausovi nemluvě.

Když první republika po svém vzniku hledala svoji ideu, aby dostála jiné - že „*státy se udržují těmi myšlenkami, ze kterých se zrodily*“, prohlásil T. G. M. při svém návratu ze zahraničí cestou vlakem od hranic v Táboře na nádraží, že „*Tábor je náš program*“. Tento výrok vyvolal první velký vnitrostátní spor, mezi stoupenci „starého Rakouska“ a antiklerikály, ale i mezi historiky. Výrok byl totiž krajně nejasný. Jaký Tábor měl T. G. M. na mysli? Ten první komunistický - nebo ten o rok pozdější již pod vládou městských patricijů?

Ať ten či onen - husitské ideály nebyly nejvhodnější ideou pro nový stát, aniž bychom chtěli evokovat onen známý spor mezi Masarykem a Pekařem o smysl českých dějin, zejména pro takový stát, ve kterém nebyť Slováků by žilo více Němců než Čechů. I další Masarykův výrok - „*Ježíš, ne César*“ byl spíše výrokem do kostela než stavebním kamenem nového státu, který se musel o svoji existenci poprat hned na svém počátku s Němci o Sudety a s bolševiky o Slovensko. Ostatně nebyly to právě bodáky čsl. legií, které vybojovaly samostatnost pro novodobý český (československý) stát? Proto výrok „*Dnes César, zítra Ježíš*“ by byl mnohem vhodnější, ale jak ukázala budoucnost, ani Ježíšovo poselství lásky by Hitlera v r. 1938 a komunisty o 10 let později nepřemohlo.

Výrok Václava Havla o vítězství pravdy a lásky (který stále navzdory jeho kritikům opakuje) a pojetí antikomunistické revoluce jako sametové na konci r. 1989, byly naprosto destruktivní. Budeme-li hledat prvotní příčinu dnešních shora vylíčených konců listopadové revoluce - máme zde první! A což teprve výrok „*Nejsme jako oni*“, ten už hraničil nejen s koncem logiky, ale i se základními principy etiky a práva. Ne, skutečně jsme nebyli, jen oni zůstali stejní a my proti nim nepoužili jejich zákony, když je svými zločiny sami porušovali a díky tomu se postupem doby mohli stát rovnějšími mezi rovnými. Konec sametové revoluce tak nastal ještě dříve, než tato definice vstoupila do učebnice české moderní historie. Díky tomu jsou také někteří důstojníci a vyšetřovatelé StB s právnickým vzděláním mými kolegy v advokacii. Jsou věci, které si člověk neumí představit. Český Gándhí, symbol nenásilného odporu proti komunistické totalitní normalizaci a právem jako slavný pronásledovaný dramatik povoláný za představitele nového státu, však jako první neodemokratický prezident naprosto zklamal při budování státu nového. A přitom zklamání je jen slabý výraz pro pád první kostky domina, která zapříčinila pád ostatních kostek. O těch si povíme v pokračování „*Retardované demokracie*“.

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2011 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

Maďari neexistujú

<http://madarsko.szm.sk/> Zdroj: Ing. Peter Košťúr, NII, I – 2007

Prof. L. L. Cavalli - Sforza zo Standard University v USA, keď študoval otázku sťahovania národov a ich jazyky v závere svojho výskumu konštatoval, že obyvateľstvo Maďarska je v Európe anomáliou. Používa jazyk dobyvateľov z Ázie, ale obyvateľstvo Maďarska nie je etnicky maďarské - ono je prevažne slovanské, definitívne európske.

Prof. Cavalli - Sforza spolu so svojimi spolupracovníkmi potvrdzuje spomínanú anomáliu genetickým výskumom krvi, publikovaným v Scientific American vyd. v novembri 1991. Podľa tohto výskumu gén, o ktorý sa dlhoročný výskum ľudí a jazykov všetkých kontinentov prof. Cavalli - Sforza opieral, je Rh - negatívny faktor v krvi. Tento sa v Afrike, Ázii a u amerických Indiánov vôbec nevyskytuje. Je však typický pre Európanov.

V prípade Maďarov profesor Cavalli - Sforza vyvodzuje, že pôvodní aziatski dobyvatelia nanútili svoj jazyk podmanenej väčšine a ťažko možno dokázať čo i len zvyšky ázijsko - maďarských génov v dnešnom obyvateľstve Maďarska. Podľa profesora je obyvateľstvo úplne vymenené. Preto dnes, kto hovorí o „maďarstve“ z etnického hľadiska iba fantazíruje. Väčšina Maďarov to vie, ale sa bojí o tom hovoriť, čo samozrejme spôsobuje u nich vnútorné napätie, konfúziu, extrémizmus a môže byť jednou z príčin vysokého percenta samovrážd maďarského obyvateľstva. Mnohým historikom a antropológom Maďarska by pomohlo oboznámiť sa so závermi amerického vedca a možno by sa presvedčili, že by mali mať radi Slovanov, z ktorých vlastne pochádzajú.

Po roku 1945 mali „Maďari“ na juhu Slovenska možnosť sa prihlásiť za Slovákov - ak si nájdu aspoň jedného slovenského predka. Toho si väčšina aj na juhu skoro našla. Tak vlastne objavili, čo historici, etnológovia i jazykovedci dávno vedia: **Maďari na južnom Slovensku sú vlastne pomadžarčení Slováci. Tak isto Maďari v Maďarsku, ktorí už stáročia nejavia mongoloidné črty aziatskych predkov.** Nie je žiadnym tajomstvom, že i sám kráľ sv. Štefan (1000 - 1038), zakladateľ Uhorska, bol etnicky len z polovice Maďar a jeho deti boli už z troch štvrtín Európania a doma sa zhovárali po nemecky - jazykom Štefanovej manželky a jej nemeckej čeľade.

Pred niekoľkými rokmi sa uskutočnil prieskum v Maďarsku, v ktorom sa 48% respondentov vyslovilo, že niektoré časti susedných štátov by mali patriť Maďarsku. Tento fakt je pre Slovensko veľmi znepokojujúci a nemal by sa podceňovať. Aj v súčasnosti sme svedkami revizionistických snáh v Maďarsku. Mnoho Slovákov si kladie otázku: „Z čoho pramení tento ultranacionalizmus, rozpínavosť, nespokojnosť a prehnané sebavedomie Maďarov?“ Tieto nedemokratické vlastnosti vyplývajú predovšetkým zo skutočnosti, že maďarskí historici napísali nepravdivé dejiny, ktoré oplývajú maďarským veľikášstvom a každý žiak si ich musí osvojiť nielen na hodinách dejepisu, maďarčiny, ale prakticky na každej vyučovacej hodine.

Napríklad je známe, že v Maďarsku sa maturuje z predmetu: dejepis! Tento postup výchovy k maďarskému chápaniu dejín opísal už v r. 1934 český historik na Karlovej univerzite v Prahe Dr. Josef Macúrek, ktorý sa veľmi dôkladne zaoberal dejinami Maďarov a Uhorska. Preštudoval množstvo literatúry a v knihe sa odvoláva na vyše 1133 literárnych odkazov. Pre nás je v knihe zaujímavá časť: „Rozvoj maďarskej historiografie v druhej polovici 19. a zač. 20. storočia - jej nedostatky.“

Historik Macúrek poukazuje na sedemzväzkové dielo profesora V. Hómana a Gy. Szekfűho, ktorí určili svoje dielo na výchovu mladých maďarských generácií. V diele sa hovorí o Uhorsku ako o „maďarskom národnom štáte“. Príchod nemaďarských národností do Uhorska kladú napospol do 16. - 18. st., do doby tureckých vojen a kolonizácie v prvej polovici 18. st. O dejinách Nemaďarov sa píše len veľmi málo a spomína sa len maďarský živel na Slovensku, v západnom Uhorsku a v Chorvátsku.

Maďarská historiografia uvádza, že Maďari ako živel neobyčajne štátotvorný a obdarený zvláštnym politickým zmyslom ihneď po príchode do Podunajska utvorili jednoliaty uhorský štát v novšej podobe. Tradične učia, že Maďari sú praobyvatelia zeme pred všetkými ostatnými národmi Uhorska, že až do 16. st. bolo Uhorsko národným štátom v ktorom Maďari tvorili aspoň 80% všetkého obyvateľstva. Dr. Macúrek končí vetou: „Všemi tými a podobnými predstavami maďarská historiografie stále vychováva nové a nové maďarské generácie a vnucuje je i cizine, ktorá nemá

možnosti, aby se přesvědčila odjinud o pravdě.“ Ak sa v maďarských školách vyučuje takýto dejepis, tak sebavedomie Maďarov stúpa až do rozpínavosti nárokmi na územia, ktoré im nikdy nepatrili.

Práve naopak nárokovať by sme si mohli celú Panóniu, veď je tu mnoho dôkazov o osídlení starými Slovákmi. Najmarkantnejším dôkazom je názov mesta Tihany, ktoré pochádza od slova „tichý“. Takisto archeologické nálezy svedčia o slovenskom osídlení Panónie. Predseda Občianskeho združenia Slovenský juh Dr. František Bartošek zistil, že u nás v učebniciach dejepisu pre základné školy s vyučovacím jazykom maďarským, nie je ani zmienka o existencii Veľkomoravskej ríše a okrem toho sú tam iné nepravdy.

Je smutné, že tieto učebnice boli schválené Ministerstvom školstva SR. Naša nová vláda s ministerstvami školstva zo zahraničia (Ukrajiny, Chorvátska, Slovinska, Srbska atď.) by mali trvať na tom, aby medzinárodné inštitúcie preverili maďarské učebnice za účasti slovenských historikov a trvať na pravdivom prednášaní dejín strednej Európy v maďarských školách s cieľom: predísť vyvolávaniu napätia a nepokojov v strednej Európe. Som presvedčený, že keby v medzinárodných inštitúciách sedeli nestranní odborníci a dôkladne preskúmali maďarské i naše dejiny, uspeli by sme tak isto ako v Haagu v spore o Vodné dielo Gabčíkovo.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Kolin, Kolin, ty stat v rovina pjekny. Lekáte se jí? Té bezpádové, bezháčkové, bezčárkové češtiny? Kdo by se dnes nepolekal té naší řeči tak důkladně a poslušně napěchované do západoevropské nabruselované šablony? Nelekejme se ale. Neházejme už dnes hned flintu do žita. Čeština je kabrňák a medle přetrvá ještě hezkou řádku generací jako ušlechtilá a pěstěná řeč se sedmi pády, s háčky a čárkami, s časováním, skloňováním a se slovesnými vidy, jak se to na náš až dodneška tak skvostně vybroušený jazyk patří. To už my tu dávno nebudeme, až se naše řeč ocitne – ocitne-li se tam vůbec kdy – na úrovni všemocného a vševládného bytí i dokonale otesaného a jednoduchoulinkého vzoru jazyka anglického, nebo alespoň na hrbolaté vyvýšenině čtyřpádového vzoru mluvy germánské. Než sklesne do týchž hlubin, v nichž vegetuje angličtina, bude k tomu zapotřebí ještě nějakých těch pár generací manipulantů s internety, jejich poslušně cvakajících fotoautomatů a dalších zkratkolamů, zkratkostrujů a jim podobných rychlotvůrců jazykových podivností. My se toho, bohdá, nedožijeme – takže zůstaňme dnes zatím bez obav. Ovšemže, obavy se vyslovují. Nemohou se věru nevyslovovat. Vyslovují se, vyslovují, šepoce se o tom a šepoce se i o onom, předpovídá se ledacos. Naše čeština, náš jazykový kabrňák, však to ještě určitě nějakou tu chvilinku přece jen vydrží jako vražednými pokusy nezdolaná favoritka, i když ji budou ti leniví a sebevražední jazykoví ignoranti a potrhli floutkové slovesnosti infikovat stovkami anglických výrazů, a i když ji budou tisková i jiná media již dnes do osmdesáti procent vlastněná našimi boдрými, dobrodušnými, dobrotivými a dobromyslnými německými sousedy skrytě nabádat, že nemá nijakou cenu takovou přihlouplou řeč nějakých ubreptaných čecháčkovských pradědů ještě si dál sentimentálně pěstovat. Nu konečně, Brusel Čechům zapověděl řepu cukrovku, proč by nebyl s to nadekretovat odstranění skloňování a časování? Žít, živořit se dá i ve sklonu nijak nepodobném předklonu, a nepodobném ani pokornému a poníženému trvalému sehnutí. Trvalému předklonu s pokrivenou šjí. Bez pádů a časování se nějak přežít dá, i když to bez ty pady moc dobrý nevypadat. Plně talíře té rýže, holoubkové, přece už máte, a není ta rýže vůbec ani ztuchlá. Škodovku, cukrovou řepu a jiné české vymoženůstky jsme vám už v Bruselu dokonale vědecky usměrnili, brněnskou Zbrojovku odmontovali, a poučili vás svoji bruselskou všemoudrostí, co dnes vůbec ještě smíte, k čemu se jako povolní blbečkové vůbec ještě hodíte, a co vám my laskavě a velkoryse povolíme, takže i to zachtilé a nepotřebné skloňování a časování už vám bude pochvíli lógr, ne? Brzy si i bruselští vrabci o nás českých „Východoevropanech“ budou cvrlikat, že ten pokorný Čecháček za svůj hrnec ztuchlé rýže dnes poníženě dutky líže, abychom si takto osvěžili přímočará slova básníková... Poslouchat se holt musí, a bruselský řetěz i hodným pejsánkům dovoluje jen omezovaný rozběh.

Odskočme si teď ale na chvíli do říše naší laické etymologie, snad jen tak pro poškádlení smyslů. Generálom ona niekedy nebola, ale doterazky bola ta „nemotorná“ čeština predsa len tým jakýmstakým majorom. Tým doterajším kabrnákom. Ještě se dnes můžeme ptát, dnes, v dobách dosud neohoblované češtiny se všemi sedmi pády a slovesným videm, kde se asi ten „kabrňák“ vzal? Čistě etymologicky vzato, dovidám se, nezrodil se prý ten „kabrňák“ jen tak zčista jasna jakoby nic. On prý kdysi vyvstal z kaberny. Z kaberny? Jak vám kdejaký Jihočiček, a tudíž i naslovovaný rybníkář potvrdí, kaberna je zvláštní hlubina ve dně rybníka, nejhlubší místo rybníka ohrazené brlením, taková ohrazená výpust', v níž při lovu zůstávají nejtěžší ryby kabernáci, kabrnáci. Tudíž ta naše dosud přežívající opádovaná, očasovaná a nezhoblovaná česká řeč mnou zde zvaná kabrnákem, bude sice možná už brzy skoro na dně, u dna, ale hrdinsky přežívá nápor ziskuchtivých rybářů, sebevražděných vyprazdňovačů toho našeho dosud hojně rybnatého jazykového bohatství... Ty bezohledo, ty neurvalče, ty proradný hřešiteli – volá však na mě přes rameno kdejaká česká mužatka s vykasanou sukni, ty nepodvojníku, copak může být tak očividné femininum jako „čeština“ kabrnákem? Nemůže a nesmí jím být! To si vyprošuje i sama rovnost gramatických rodů! Nu, zamýšlím se, dumám, a uvažuji. Tam v té kaberně budou určitě jak mlíčňáci, tak i jikrnáci. Jikrnáci – nebo že by i jikrnačky? Netuhne mi ale snad krev? Mlíčňák, to je mužsky svalnaté maskulinum první třídy. Ale jikrnáč? Však on ten jikrnáč je vlastně ona. Ona, jikrnačka. Tedy snad kabernáčka? To zní ale nějak nepatřičně a uměle, dost nevhodně... Nebo že bychom si vypůjčili pro opravdové femininum něco ženštějšího, nějaký takový ten tradiční výraz českých chlapů pro takové femininum jako lusk, pro krásku všech krás, pro příhodné označení češtiny a posloužili si třeba i nějakým výrazným emocionálním názviskem pro sličné reprezentantky ženskosti jako sekera, sekanda, kuš, štáva, štabajzna, vohnoutka, prut, péro, tágo – oni, když na to přijde, chlapi Čížkové mají poruce to i ono, a pozor tedy na ně v oborech negramatických, nejazykových. Nu prostě, něco co by se na tu češtinu šiklo, že? Ať vybereme, co vybereme, jen ať to sedne! Jinými, avšak přitom náležitě obourodovými slovy, naše česká řeč dosud ty pádné bruselské připomínky, direktivy a normy přežívá, a to by v tom byl hrom, aby si historicky tak prokazatelně vykutálení Češi neupletli těch pár únikových klíčků, a těch svých sedm dědičných pádů nepřechovali. Zůstaňme ale u té kabrnáčky jako vhodného označení té naší dosud nepřebruslené české mluvy. I kdybychom jako národ nikdy nic opravdu kloudného v dějinách nebyli dokázali, svoji řeč, tu svou šablenku, tu jsme si uměli nabrousit na to nejostřejší ostro!

Zlí jazykové, utrhační jazykové, ba i zlí a utrhační jazykové čeští, ti nám dnes s velkou chutí a s velikánskou vervou předhazují a ukazují, jak jsme my Češi malí, malinci, ubohoučci, nedostateční, jak jsme si pro vlastní čest a slávu upletli ze své celkem nicotné historie celé věnce vybájených vítězství a nezasloužené slávy, jak dovedeme vykřikovat hrdinná hesla a vypínat se ve stínu hrdinných sousedních národů – olbřímých to velikánů evropské historie. Neustále od těch utrhačů slyšíme, jak vskutku nepatrný byl náš národní přínos do kulturních dějin Evropy, jak se umíme chytat jen pouhých stebélek ve snaze nezaniknout mezi giganty evropské civilizace. Nu, nechme stranou českou hudbu, nechme stranou okolnost, že nemáme ve své černé knize cynické zamordování šesti milionů mužů, žen a DĚTÍ, a to jen z čistě rasových důvodů, nechme na chvíli dějiny dějinami, ale všimněme si zde jen pozoruhodného vývoje své bohatě vyžralé české řeči. Toho si ale zde jen všimněme jako laici, historická studia ponechme povoláním odborníkům. Nevyvinul se ten náš jazyk z hatlaniny římských usedlíků v galské ani hispánské provincii římského impéria, pravda že tak se nevyvinul. Tak se na svět kdysi proklubaly jen jazyky latinské. V takovém tom pátém století se ještě náš český jazyk asi sotva výrazně lišil od běžné mluvy národů moře slovanského sousedících tehdy s českou kotlinou, které asi dost nevítaně tou dobou zaplavovalo úrodné polabské krajiny, na něž si činili vlastnické nároky germánští beránkové. Naším neholeným prapředkům trvalo potom nějakých pár set let, než se na Moravě začalo vůbec nějak psát. A když se tam psát začínalo, začínalo se psát glagolicí. Pak přesešli ti pradědové – přesešli nebo spíše byli přesešli – na latinu, leč šla i ta latina takovému Kosmovi celkem dost od ruky. Šla od ruky jemu i jiným kolem něho, a nežli se nějaké to století sešlo s nějakým tím dalším stoletím, psalo se bravurně latinsky i česky. On si tak na důvtipný um Čechů hned tak někdo nepřijde, to zas ne! Když latinsky, tož tedy latinsky. Když po česku, tak po česku. Už hin se to hukázalo! A kolem takového toho století patnáctého

a šestnáctého už to česky jelo a skákalo, jak když bičem mrská. Za Komenského už se to česky švihalo jen což, byť se to tehdy švihalo většinou jen češtinou biblickou. Jelo to ale jako na másle. Jen prostě teď ale zbývá našim utrhačným všeuředcům dokázat a ukázat, že i ten Komenský byl vlastně jen pidimužikem evropské historie, trpaslíkem jakéhosi evangelického mudrosloví. Českým zaostalcem v moři germánského pokroku.

Pak po éře Komenského, nutno doznat, pak to ovšem kapánek zavržalo. Nu, kapánek! Když už, tak už – a Vídeň, námi samotnými Čížky na český trůn dosazení vídeňští Habsburkové, ti vykutálení pašáci, ti nám do toho začali míchat tu samospasitelnou řeč germánskou. Povýtce císař Josef II, dej mu pámbů věčnou slávu, ten se v té své němčině dovedl nějak vyžívat! Dekretoval on ten mudrc osvícenský sem, dekretoval on i tam, až se nakonec přece jen ale předekretoval. Udekretoval. Čížové si po staročesku nakonec řekli vocamcaď až pocamcaď, a prostě mu to i dost jakousi zpětnou vykutáleností zatrhli. Prozradili mu i jeho následníkům, že čeština se konala před Rakouskem, a že se tudíž bude nutně konat i po Rakousku. Vyhrnuli si rukávce – a Češi si je někdy vyhrnout opravdu a namoutě dovedou – jen se zeptejte Zikmunda! – a během nějakých sta let, v průběhu devatenáctého století, si ten svůj jazyk dokázali postavit na safraportsky vysoký oltář! Kdo měl brko a inkoust, psal. Kdo uměl rýmovat, rýmoval. Kdo uměl překládat, překládal. Českou gramatiku geniálně srovnal jezuita abé Dobrovský, velký česko-německý slovník pořídil Jungmann, čeští botanici vypracovali obsáhlou a obdivuhodnou klávesnici českých botanických výrazů, od polštiny a ruštiny se vypůjčilo to nebo ono, ani Karel Hynek Mácha nezahálel, spisovatelé seskupeni kolem časopisů Lumír, Ruch spolu s „Májovci“ vytvořili právě semenišť literární tvorby a česká čtenářská obec se rozrostla k nepoznání. Takže během století devatenáctého si čeština dokonale promnula ta svá kukadla, a na úsvitu století dvacátého už opět stála v řadě evropských literatur jako kdysi v dobách Veleslavínských. Buďme ale objektivní. Když se to všechno vezme tak kolem a kolem, ona ta Bílá Hora nebyla zase až tak vysoká. Ono se to kolem ní nijak nadobro nerozsypalo. Česky se úplně psát nikdy nepřestalo. Psal česky takový Adam Václav Michna z Otradovic, a psal prý docela slušně. Psali i čeští katolíci, jako třeba Bedřich Bridel, Felix Kadlínský, oba universitní profesori, a oba vlastenečtí jezuité, a další jezuita Bohuslav Balbín se svou na tehdejší čas pozoruhodnou „Obranou jazyka slovanského, obzvláště českého“, a nerozprostíralo se po českých zemích tudíž nějaké to naprosté temno.

Během století dvacátého to pak naše řeč opět dotáhla až na toho majora. I kdyby nebylo jiných kromě bratří Čapků, Vančury, Nezvala – a ony jich byly celé pluky! – bylo by se čím chlubit. Ve dvacátém století už čeština dosáhla takového řečového Mont Blanku, i když ji soudruzi dost a dost přeprznili... Ve století jednadvacátém mají všelijací ti emailové a logové té i oné proveniencie hodně a hodně řeči kolem českých nemohoucností a vmlouvají nám, že my Češi stojíme za málo, a že budoucnost lidstva je asi stejně jen na klávesnicích počítačů. Ať si jen vmlouvají a namlouvají. Ať nám i předhazují, že major je jen pouhým majorem. Na generála velícího pěti světadílům to naše řeč ovšem nikdy nedotáhla, to je pravda pravdoucí, ba v oceánech světa si ani nožky neošplouchala, ale tým majorom sa predsa len nakoniec aj stala. Pravda, polská církevní řeč je založená na češtině, na královském dvoře v Budapešti se kdysi ostentativně hovořovalo česky, a slovenština – a slovenština... leč buďme skromní. Major není generálem, je to ale přece jen vyšší důstojník, a buďme rádi, že jím je. Není jím co do těch hlavních povělů. Velet ona ta naše mluva dnes nikomu vyššímu nemůže, a nikomu vyššímu ani nevelí. Ale co do té vybroušenosti, tam si ona ta česká řeč nezadá s nikým. Přece známe české sklo – dovoluje nám ho Brusel dnes vůbec brousit? – známe přece české sklo, je to vybroušenost sama, není? A s vybroušeností českého skla si vybroušenost české řeči nezadá! On ten Hus dobře kdysi věděl, že ta jeho nabodenička budou mít světlou budoucnost – a mají ji. Úroveň naší řeči je vysoká, vpravdě skoro generálská, ať na to vezme kdo ten či onen klacek.

Co tu tím tady hodlám vlastně povědět? Hlavně asi to – a tak se mi to jeví sice jen jako laickému neodborníkovi, ale neodborníkovi dennodenně oslovovanému jazykem anglickým i mnoha jazyky jinými: že všechny ty povídačky o českých dějinách i to bohapusté pokafrávání o české nicotnosti neplatí na náš mateřský jazyk. Co do dokonalosti stojí ten jazyk na výši přímo závratné, a rozhodně se dá měřit celoevropskými měřítky. Ta ho prostě nemohou nepostavit na ty nejvyšší příčky evropského žebříčku... Náš dovedný jazyk dovede mistrně vyjádřit i ty nejjemnější řečové odstíny,

v próze i v řeči vázané, ba provádí to s lehkostí vítěze... Kolin, Kolin, ty stat v rovina pjekny. Tam dojit i ten Pepitschek s na strana kloboutschek, ale potom on na sto pro centa i na maz pivo uplno kaschlat... To že chceme? Tam že míříme?

*****

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

ZÁŘÍ-SEPTEMBER 17;

ŘÍJEN-OCTOBER 1, 15 & 29;

LISTOPAD-NOVEMBER 12 & 26;

PROSINEC-DECEMBER 10

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

*****

EUROPEAN HERBAL MASSAGE
BY
SILVIA
Professional Masseur & Licensed
Fitness and Bodybuilder Trainer
AT
Salon De Manila
683a Pittwater Road, Dee Why
(02) 9982 9160 0401 635 423
silvia.herbalmassage@gmail.com

*****

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886

nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

*****

Český dialog   Czech Dialogue

Nezávislý kulturně politický dvouměsíčník vychází již od roku 1990, tedy devatenáctým rokem. Je zaměřen na udržování kontaktů se zahraničními Čechy. Jeho záměrem bylo zrušit uměle vytvořenou bariéru mezi lidmi TADY a TAM, tedy mezi těmi, kteří zůstali v Československu a mezi těmi, kteří odešli do exilu.

Za osmnáct let jeho existence se podařilo vytvořit periodikum s takovými články a názory, které v jiných časopisech nenajdete. Velká část čtenářů je také z České republiky; zajímá se o osudy i aktivity Čechů žijících v nejrůznějších koutech naší planety, ať už jsou to USA, Kanada, Austrálie, většina evropských států, ale i Argentina, Brazílie, Nový Zéland, Jihoafrická republika a další země. Vydavatelem časopisu je občanské sdružení Mezinárodní český klub a šéfredaktorkou Eva Strížovská.

Do časopisu přispívají autoři z ČR i ze zahraničí: historička Jana Volfová (ČR), Martin Mejstřík (ČR), spisovatel Ota Ulč (USA), Barbara Semenov (Austrálie), Michaela Swinkels (Belgie), Věra a Karel Pokorných (Holandsko), Blanka Kubešová (Švýcarsko), Jitka Vykopalová (Švédsko), Václav Židek (Německo) aj. Naším autorem byl také spisovatel Jan Beneš, který už bohužel není mezi námi.

Kromě politických, kulturních a historických článků obsahuje mnoho názorů v příspěvcích a dopisech čtenářů. Vzhledem k tomu, že někteří mladší čtenáři v zahraničí mají potíže se čtením v českém jazyce, obsahuje časopis také anglické překlady vybraných článků.

Napište nám. A nezapomeňte si napsat o informace o oblíbeném **Českém kalendáři** – knížce, která přináší spoustu milého čtení.

Objednávky můžete adresovat přímo na: Český dialog, Sokolovská 179, 190 00 Praha 9; tel. 420 266 311 241 (dopoledne), fax 420 222 221 344, mobil 420 739 091 057, e-mail: strizovska@seznam.cz, m.fialkova@centrum.cz nebo kontaktovat naši milou zástupkyni v Austrálii: Jana Růžicka, 82 Cardwel Str., Arakoon, NSW 2431, e-mail: **Ruzickajana@yahoo.com.au**

OBJEDNEJTE SI, POMŮŽETE UDRŽET OJEDINĚLÝ ČASOPIS

SBS RADIO

Vysílá v češtině každý čtvrtek ráno od 9 do 10 hodin Sydney FM 97.7 a AM 1107 a Canberra FM 105.5; v češtině každou neděli od 21 do 22 hodin a ve slovenštině od 22 do 23 hodin na celonárodním okruhu na vlnách:

Adelaide	FM 106.3	Brisbane	FM 93.3	Canberra	FM 105.5
Darwin	FM 100	Hobart	FM 105.7	Melbourne	FM 93.1 a AM 1224
Newcastle	AM 1413	Perth	FM 96.3	Sydney	FM 97.7 a AM 1107
Wollongong	AM 1485	Young (NSW)	FM 98.7		
Slovensky:	Adelaide	FM 92.9	neděľa v 9.00 hodin		
	Brisbane	AM 1053	utorok o 13.30 hodin		